

การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล อันได้แก่ข้อมูล เกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ทั้งหมดโดยจำแนกตามวุฒิทางวิชาชีพ ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งปัจจุบัน และตามความเห็นเกี่ยวกับ เคยหรือไม่เคยร่วมประชุมอบรม สัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตร ต่อจากนั้นเป็นปัญหาการใช้หลักสูตรของผู บริหาร วิธีสอน วิธีวัดผล และวิธีการออกข้อสอบที่หัวหน้าสาขาวิชาแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้และ อาจารย์ผู้สอนในสายวิชาต่าง ๆ ใช้ และจากนั้นจะเป็นปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสาขาวิชา โดยมีทั้งส่วนที่รวมกันคือ ห้องเรียน ห้องพิเศษ และสถานที่ที่อาจารย์ผู้สอนใช้ตามความเห็นของหัวหน้า สาขา กับวิธีการจัดระดับคะแนน ส่วนที่แยกวิเคราะห์แต่ละสาขาวิชาคือ ปัญหาการใช้หลักสูตรที่เป็นแบบ ประเมินค่า แล้วเปรียบเทียบปัญหาแบบประเมินค่าของหัวหน้าสาขา เมื่อกล่าวถึงปัญหาการใช้หลักสูตรของ หัวหน้าสาขาวิชาเสร็จแล้วจะเป็นปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาต่าง ๆ ซึ่งส่วนที่จะ วิเคราะห์ไปพร้อมกันคือ ความเพียงพอของเอกสารหลักสูตรกับส่วนที่แยกกันคือ ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอนที่ใช้ในการ เรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ของอาจารย์ผู้สอนสาขาวิชาต่าง ๆ และ ปัญหาการใช้หลักสูตรแบบประเมินค่า และตอนท้ายจะเป็นการวิเคราะห์ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ ต่าง ๆ ได้แก่ เจ้าหน้าที่แนะแนว เจ้าหน้าที่ทะเบียน เจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษา และเจ้าหน้าที่ห้องสมุด

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

การเสนอข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม จะเสนอเป็นการวางประกอด้วยความเรียง โดย จำแนกตามวุฒิทางวิชาชีพ ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งปัจจุบัน และเห็นว่า เคยหรือไม่เคยร่วมประชุม อบรม สัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตร ซึ่งจะเสนอดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามวุฒิทางวิชาชีพ

วุฒิทางวิชาชีพ	ผู้บริหารโรงเรียน		หัวหน้าสาขาวิชา		อาจารย์ผู้สอน ในสาขาวิชา		เจ้าหน้าที่ต่างๆ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	11	35.48	30	51.72	24	21.62	11	34.38	76	32.76
ปริญญาตรี	18	58.07	28	48.28	87	78.38	21	65.62	154	66.38
ปริญญาโท	2	6.45	-	-	-	-	-	-	2	.86
รวม	31	100	58	100	111	100	32	100	232	100

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียน อาจารย์ผู้สอนในสาขาวิชา และเจ้าหน้าที่ต่างๆ มีวุฒิปริญญาตรีมากกว่าวุฒิอื่น ส่วนหัวหน้าสาขาวิชาที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีจำนวนน้อยกว่าวุฒิปริญญาตรีเพียงเล็กน้อย คิดเป็นร้อยละ 48.28 กับ ร้อยละ 51.72 กล่าวโดยสรุปแล้วบุคลากรในโรงเรียนมีวุฒิปริญญาตรีเป็นส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 66.38 และในจำนวนทั้งหมดที่มีวุฒิปริญญาโทมีเพียง 2 คน ซึ่งเป็นผู้บริหารโรงเรียน คิดเป็นร้อยละ .86

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามระยะเวลาที่
ดำรงตำแหน่งในปัจจุบัน

ระยะเวลาที่ดำรง ตำแหน่งปัจจุบัน	ผู้บริหารโรงเรียน		หัวหน้าสาขาวิชา		อาจารย์ผู้สอน ในสาขาวิชาต่าง ๆ		เจ้าหน้าที่ต่างๆ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 1 ปี	8	25.81	21	36.21	46	41.44	13	40.63	88	37.93
1 ถึง 3 ปี	9	29.03	8	13.79	24	21.62	7	21.87	48	20.69
3 ถึง 5 ปี	3	9.68	8	13.79	18	16.22	4	12.50	33	14.22
5 ปี ขึ้นไป	11	35.48	21	36.21	23	20.72	8	25.00	63	27.15
รวม	31	100	58	100	111	100	32	100	232	100

จากตารางที่ 3 ปรากฏว่า ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งในปัจจุบันของผู้บริหารโรงเรียน 5 ปี ขึ้นไป มีถึงร้อยละ 35.48 ส่วนหัวหน้าสาขาวิชาที่ดำรงตำแหน่งมาต่ำกว่า 1 ปี มีจำนวนเท่ากับผู้ดำรงตำแหน่ง 5 ปี ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 36.21 และอาจารย์ผู้สอนในสาขาวิชาต่าง ๆ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่ทำการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ต่ำกว่า 1 ปี ซึ่งมีจำนวนร้อยละ 41.44 สำหรับเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ มีระยะเวลาที่ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งต่ำกว่า 1 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.63 กล่าวโดยสรุปแล้ว บุคลากรของโรงเรียนที่มีระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งในปัจจุบันต่ำกว่า 1 ปี มีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.93

ตารางที่ 4 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามความเห็นเกี่ยวกับเคยหรือไม่เคยรวมประชุม อบรม สัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่

เคยรวมประชุมอบรม สัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตร ใหม่หรือไม่	ผู้บริหารโรงเรียน		หัวหน้าสาขาวิชา		อาจารย์ผู้สอน ในหมวดต่างๆ		เจ้าหน้าที่ต่างๆ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เคย	21	67.74	48	82.76	43	38.74	26	81.25	138	59.48
ไม่เคย	10	32.26	10	17.24	68	61.26	6	18.75	94	40.52
รวม	31	100	58	100	111	100	32	100	232	100

จากตารางที่ 4 ปรากฏว่า ผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าสาขาวิชา และเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ เคยรวมประชุม อบรม สัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่เป็นส่วนใหญ่ถึงร้อยละ 67.74, 82.76 และร้อยละ 81.25 ตามลำดับ ส่วนอาจารย์ผู้สอนในสาขาวิชาต่าง ๆ มีผู้ไม่เคยรวมประชุม อบรม สัมมนาถึงร้อยละ 61.26 กล่าวโดยสรุปแล้วมีบุคลากรที่เคยประชุม อบรม สัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ในจำนวนทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 59.48 ส่วนอีกร้อยละ 40.52 ไม่เคยได้รับการประชุม อบรม สัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่เลย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรของผู้บริหาร

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรของผู้บริหารจะเสนอเป็นตารางประกอบด้วยความเรียงดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากผู้บริหารโรงเรียน

ปัญหา	\bar{x}	S.D.
1. กำหนดนโยบายร่วมกันระหว่างโรงเรียนในกลุ่ม	2.51	.85
2. การปฏิบัติตามนโยบายที่กลุ่มโรงเรียนร่วมกันกำหนดขึ้น	2.22	.75 *
3. การร่วมกันจัดวิธีประเมินผลการเรียนของโรงเรียนในกลุ่ม	2.42	.92
4. การที่นักเรียนเรียนในระบบหน่วยกิตทำให้เกิดปัญหาด้านการปกครอง	2.58	.80
5. ความเพียงพอของหนังสือหลักสูตรและเอกสารชุดคู่มือประกอบหลักสูตร	2.87	.76
6. การจัดการการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรใหม่	3.00	.81
7. ความสอดคล้องของหลักสูตรหมวดวิชาชีพกับความต้องการของนักเรียน	2.89	.77 **
8. การจัดโปรแกรมการเรียนให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น	3.12	.72 ***
9. การออกไปรับรองต่าง ๆ ให้แก่นักเรียน	2.09	.78
10. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่จะรับผิดชอบงานด้านต่าง ๆ	3.25	.68
11. การให้บุคลากรของโรงเรียนเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรใหม่	2.22	.66

- * หมายถึง จำนวนผู้ที่ตอบว่า ไม่ค่อยปฏิบัติมี 4 คน
- ** หมายถึง จำนวนผู้ที่ตอบว่า ไม่ค่อยปฏิบัติมี 2 คน
- *** หมายถึง จำนวนผู้ที่ตอบว่า ไม่ค่อยปฏิบัติมี 6 คน

จากตารางที่ 5 จะเห็นได้ว่าการใช้หลักสูตรของผู้บริหารโรงเรียน ที่เป็นปัญหาอยู่ในระดับ "มีปัญหามาก" มากกว่าปัญหาอื่น ๆ คือ ด้านการบริหารบุคลากรอันได้แก่ ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่จะรับผิดชอบงานด้านต่าง ๆ ซึ่งมีค่าเฉลี่ย 3.25 ปัญหากรรองลงไปคือ ด้านการบริหารวิชาการ เกี่ยวกับการจัดโปรแกรมการเรียนให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น กับการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรใหม่ และความสอดคล้องของหลักสูตรหมวดวิชาชีพที่มีต่อความต้องการของนักเรียน ซึ่งมีค่าเฉลี่ย 3.12 , 3.00 และค่าเฉลี่ย 2.89 ตามลำดับ สำหรับข้อที่มีปัญหามากถัดไปคือ ด้านการบริหารอาคารสถานที่และวัสดุอุปกรณ์ ความเพียงพอของหนังสือหลักสูตรและ เอกสารชุดคู่มือประกอบหลักสูตร มีค่าเฉลี่ย 2.87 ส่วนปัญหาด้านการบริหารทั่วไปที่เป็นปัญหามากคือ การที่นักเรียนในระบบหน่วยกิตทำให้เกิดปัญหาด้านปกครอง กับการกำหนดนโยบายร่วมกันระหว่างโรงเรียนในกลุ่ม โดยมียค่าเฉลี่ย 2.58 และ 2.51 รวมข้อที่เป็นปัญหามากในการใช้หลักสูตรของผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 7 ข้อ จากจำนวนทั้งหมด 11 ข้อ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการใช้หลักสูตรของผู้บริหารโรงเรียน มีปัญหาอยู่ในระดับปัญหามาก เป็นส่วนใหญ่

การวิเคราะห์เกี่ยวกับวิธีสอน วิธีวัดผลและวิธีการออกข้อสอบที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนและที่อาจารย์ผู้สอนปฏิบัติ

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีสอน กับวิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำอาจารย์ผู้สอนและที่อาจารย์ผู้สอนปฏิบัติ จะวิเคราะห์โดยใช้จำนวนและค่าลำดับที่ เพื่อพิจารณาว่าวิธีสอน วิธีวัดผลต่าง ๆ ใช้นานอยเพียงใด หัวหน้าสายวิชาแนะนำกับอาจารย์ผู้สอนใช้เป็นอย่างไร แล้วหาค่าสหสัมพันธ์โดยตำแหน่งของวิธีสอน วิธีวัดผลที่หัวหน้าสายแนะนำ เพื่อต้องการทราบว่าหัวหน้าสายแต่ละสายวิชาแนะนำเหมือนกัน หรือสัมพันธ์กันเพียงใด และค่าสหสัมพันธ์ โดยตำแหน่งของวิธีสอน วิธีวัดผล ที่อาจารย์ผู้สอนใช้ว่า เหมือนกันและสัมพันธ์กันเพียงใด รวมทั้งค่าสหสัมพันธ์ภายในสายวิชาเพื่อให้ทราบว่า ที่หัวหน้าสายแนะนำกับที่อาจารย์ผู้สอนใช้สัมพันธ์กันเพียงใด ส่วนวิธีการออกข้อสอบตามความเห็นของหัวหน้าสาย

และตามที่คุณสอนไว้ จะวิเคราะห์ตามจำนวนความถี่

ในการวิเคราะห์เรื่องที่กำลังจะเสนอเป็นตารางประกอบด้วยความเรียง โดยเสนอ
ตามลำดับดังต่อไปนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้ และวิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนแต่ละสายวิชาใช้

การวิเคราะห์เรื่องวิธีสอนที่หัวหน้าสายแนะนำและอาจารย์ผู้สอนใช้ เสนอเป็นตารางประกอบด้วยความเรียง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6 จำนวนและค่าลำดับของการเสนอและวิธีสอนของหัวหน้าสายวิชา และการใช้วิธีสอนของอาจารย์ผู้สอน

วิธีสอน	ภาษาไทย		สังคมศึกษา		พละนามัย		วิทยาศาสตร์		คณิตศาสตร์		ภาษาอังกฤษ		ศิลปะศึกษา		ศิลปะปฏิบัติ		รวม	
	หัวหน้าสาย	ผู้สอน	หัวหน้าสาย	ผู้สอน	หัวหน้าสาย	ผู้สอน	หัวหน้าสาย	ผู้สอน	หัวหน้าสาย	ผู้สอน	หัวหน้าสาย	ผู้สอน	หัวหน้าสาย	ผู้สอน	หัวหน้าสาย	ผู้สอน	หัวหน้าสาย	ผู้สอน
การบรรยาย	8	15	6	16	5	11	5	13	5	13	4	12	2	6	6	11	41	97
	(2)	(1)	(3)	(1)	(4)	(2)	(3)	(1)	(3)	(1.5)	(4)	(2)	(4)	(3)	(1.5)	(1)		
การแบ่งกลุ่มคนควา	8	13	8	9	3	8	6	8	-	4	6	7	-	2	4	7	35	58
	(2)	(3)	(1)	(2)	(6)	(6)	(1)	(3)	(11.5)	(7)	(2)	(4)	(11)	(5.5)	(3.5)	(4)		
การปฏิบัติการในห้องทดลอง	-	-	-	-	1	2	5	9	-	-	-	-	1	1	-	3	7	15
	(12)	(13)	(12.5)	(12)	(8.5)	(10)	(3)	(9)	(11.5)	(12.5)	(12.5)	(12.5)	(7)	(9)	(11)	(8.5)		
การฝึกทักษะ	7	14	3	5	7	11	3	3	7	13	8	14	3	8	3	5	41	73
	(4)	(2)	(7)	(6.5)	(1.5)	(2)	(7)	(9)	(1)	(1.5)	(1)	(1)	(2)	(1.5)	(5.5)	(6)		
การฝึกปฏิบัติ	3	6	4	2	7	11	5	7	1	10	3	5	4	8	6	10	33	59
	(6.5)	(7.5)	(5.5)	(9)	(1.5)	(2)	(3)	(5)	(8.5)	(3.5)	(6)	(7)	(1)	(1.5)	(4.5)	(2)		
การศึกษานอกสถานที่	1	5	6	7	-	2	4	2	-	-	1	-	2	2	3	5	17	23
	(10)	(9.5)	(3)	(4.5)	(12)	(10)	(5)	(11)	(11.5)	(12.5)	(9.5)	(12.5)	(4)	(5.5)	(5.5)	(6)		
การสาธิต	3	5	2	2	6	9	3	7	2	3	2	1	2	5	4	8	24	40
	(6.5)	(9.5)	(8)	(9)	(3)	(4)	(7)	(5)	(6)	(9)	(7)	(10.5)	(4)	(4)	(3.5)	(3)		
การอภิปราย	8	11	6	8	4	6	2	3	-	2	1	5	-	1	1	5	22	40
	(2)	(4)	(3)	(3)	(5)	(6)	(9)	(9)	(11.5)	(10.5)	(9.5)	(7)	(11)	(9)	(7.5)	(6)		
การแสดงผลงานทางสมมุติ	2	7	-	2	1	4	-	1	2	4	4	5	-	-	-	1	9	24
	(8.5)	(6)	(12.5)	(9)	(8.5)	(7.5)	(12.5)	(12)	(6)	(7)	(4)	(7)	(11)	(12.5)	(11)	(11)		

ตารางที่ 6 จำนวนและค่าสัมของการ เสนอแนะวิธีสอนของหัวหน้าสายวิชาและการใช้วิธีสอนของอาจารย์ผู้สอน (ต่อ)

	ภาษาไทย		สังคมศึกษา		พจนานามย		วิทยาศาสตร์		คณิตศาสตร์		ภาษาอังกฤษ		ศิลปะศึกษา		ศิลปปฏิบัติ		รวม	
	หัวหน้าสาย	ผู้สอน	หัวหน้าสาย	ผู้สอน	หัวหน้าสาย	ผู้สอน	หัวหน้าสาย	ผู้สอน	หัวหน้าสาย	ผู้สอน	หัวหน้าสาย	ผู้สอน	หัวหน้าสาย	ผู้สอน	หัวหน้าสาย	ผู้สอน	หัวหน้าสาย	ผู้สอน
การแก้ปัญหา	2 (8.5)	6 (7.5)	4 (5.5)	5 (6.5)	1 (8.5)	4 (7.5)	3 (7)	7 (5)	6 (2)	10 (3.5)	1 (9.5)	7 (4)	1 (7)	1 (9)	— (11)	1 (11)	18	41
การสอนแบบสืบสวนสอบสวน	— (12)	2 (11.5)	1 (10)	— (12)	— (12)	— (13)	1 (10.5)	3 (9)	2 (6)	4 (7)	— (12.5)	1 (10.5)	— (11)	— (12.5)	— (11)	— (13)	4	10
การให้ทองจำ	5 (5)	8 (5)	1 (10)	7 (4.5)	— (12)	2 (10)	— (12.5)	5 (7)	4 (4)	7 (5)	4 (4)	7 (4)	— (11)	1 (9)	— (11)	3 (8.5)	14	40
การสอนแบบโครงการ	— (12)	2 (11.5)	1 (10)	— (12)	1 (8.5)	1 (12)	1 (10.5)	— (13)	1 (8.5)	2 (10.5)	1 (9.5)	2 (9)	1 (7)	1 (9)	1 (7.5)	1 (11)	7	9

หมายเหตุ

ตัวเลขในวงเล็บเป็นค่าสัมที่

ศูนย์วิทยุทัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การ เสนอแนะวิธีสอนของหัวหน้าสายวิชาและการใช้วิธีสอนของอาจารย์ผู้สอนที่ปรากฏใน ตารางที่ 6 ถ้าพิจารณาโดยรวมแล้วจะเห็นได้ว่า วิธีสอนแบบบรรยาย เป็นวิธีที่หัวหน้าสายวิชาเสนอแนะและอาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุด ส่วนวิธีสอนรองลงไป หัวหน้าสายวิชาเสนอแนะคือ การแบ่งกลุ่มคน คว้า และวิธีสอนที่ครูใช้ก็คือ การฝึกปฏิบัติวิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำน้อยที่สุดคือ การสอนแบบ สืบสวนสอบสวน และวิธีสอนที่ครูใช้น้อยที่สุดคือ วิธีสอนแบบโครงการ แต่ถ้าจะพิจารณาแต่ละสายวิชาหรือ หมวดวิชาแล้วจะไ้ดังนี้

สายวิชาภาษาไทย หัวหน้าสายวิชาเสนอแนะวิธีสอนแบบการบรรยาย การแบ่งกลุ่มคนคว้าและ การอภิปรายมากที่สุด และที่ไม่ได้เสนอแนะให้ใช้เลยคือ การปฏิบัติในห้องทดลองการสอนแบบสอบสวน และการสอนแบบโครงการ ส่วนอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบบรรยายมากที่สุด รองลงมาคือ การฝึกทักษะ วิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนใช้น้อยที่สุดคือ การสอนแบบสืบสวน สอบสวน และการสอนแบบโครงการ ที่ไม่ได้ ใช้เลยคือ การปฏิบัติการในห้องทดลอง

สายวิชาสังคมศึกษา วิธีสอนแบบแบ่งกลุ่มคนคว้า เป็นวิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำให้ผู้สอน ใช้มากที่สุด รองลงไปคือวิธีสอนแบบบรรยาย การอภิปรายและ การศึกษา นอกสถานที่ที่แนะนำให้ใช้น้อย ที่สุดคือ การสอนแบบสืบสวน สอบสวน การให้ห้องจำและการสอนแบบโครงการ ส่วนอาจารย์ผู้สอน ใช้วิธีสอนแบบบรรยายมากที่สุด ถัดลงไปเป็นการแบ่งกลุ่มคนคว้า สำหรับการสาธิต กับการแสดงบทบาท สมมุติเป็นวิธีที่ผู้สอนใช้น้อยที่สุด และวิธีสอนแบบปฏิบัติการในห้องทดลองหัวหน้าสายไม่ได้เสนอแนะ และ อาจารย์ผู้สอนก็ไม่ได้ใช้

สายวิชาพละนามัย หัวหน้าสายวิชาเสนอแนะให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบการฝึกทักษะและ การฝึกปฏิบัติมากที่สุด ลำดับถัดไปคือ การสอนแบบสาธิต สำหรับอาจารย์ผู้สอน ใช้วิธีสอนแบบบรรยาย การฝึกทักษะ และการฝึกปฏิบัติมากที่สุด รองลงไปใช้วิธีสอนแบบสาธิต ใช้วิธีสอนแบบบรรยาย การฝึกทักษะ และการฝึกปฏิบัติมากที่สุด รองลงไปใช้วิธีสอนแบบสาธิต ซึ่งจะเห็นได้ว่า ทั้ง 2 กลุ่ม เสนอแนะและใช้วิธี สอนที่ใช้มากที่สุดเหมือนกัน

สายวิชาวิทยาศาสตร์ วิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาเสนอแนะให้ใช้มากที่สุดคือ การแบ่งกลุ่มคนควา วิธีสอนที่แนะนำให้ใช้มากเป็นอันดับที่สองคือ การบรรยาย การปฏิบัติการในห้องทดลองและการฝึกปฏิบัติ และวิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การบรรยายรองลงมา เป็นวิธีสอนแบบปฏิบัติการในห้องทดลอง ข้อที่น่าสังเกตคือ ไม่ได้แนะนำให้ใช้วิธีการแสดงบทบาทสมมุติ การท่องจำแต่มีอาจารย์ผู้สอนบางท่านใช้ และมีหัวหน้าสายบางคนแนะนำให้ใช้วิธีแบบโครงการ แต่อาจารย์ผู้สอนไม่ได้ใช้

สายวิชาคณิตศาสตร์ วิธีสอนแบบการฝึกทักษะ เป็นวิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้มากเป็นอันดับหนึ่ง การแก้ปัญหาแนะนำให้ใช้ เป็นอันดับสอง และอันดับที่สามและสี่ คือ การสอนแบบบรรยาย และให้ท่องจำ ส่วนอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบบรรยายและฝึกทักษะมากเป็นอันดับหนึ่ง อันดับถัดไปคือการสอนแบบแก้ปัญหาและการฝึกปฏิบัติ วิธีสอนที่ไม่ได้แนะนำและไม่ได้ใช้ในหมวดวิชาหรือสายวิชานี้คือ การปฏิบัติในห้องทดลองกับการศึกษานอกสถานที่

สายวิชาภาษาอังกฤษ หัวหน้าสายวิชาได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบการฝึกทักษะมากที่สุด แบบแบ่งกลุ่มคนควารองลงไป และแนะนำให้ใช้แบบแสดงบทบาทสมมุติ การให้ท่องจำ และการบรรยาย เป็นอันดับถัดไป สำหรับวิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การฝึกทักษะ และวิธีการบรรยายรองลงไป นอกจากนี้ยังใช้วิธีแบ่งกลุ่มคนควา การท่องจำ และการแก้ปัญหา เป็นลำดับรองจากการบรรยาย จะเห็นได้ว่า วิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำให้ใช้กับวิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดตรงกัน และวิธีสอนแบบการปฏิบัติการในห้องทดลองไม่มีใช้ในหมวดวิชานี้

สายวิชาศิลปศึกษา วิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำให้ครูสอนใช้มากที่สุดเป็นอันดับแรก คือ การฝึกปฏิบัติ อันดับสอง คือ การฝึกทักษะ และอันดับถัดไปคือการสอนแบบบรรยาย การสาธิต และการศึกษานอกสถานที่ ไม่ได้แนะนำวิธีสอนแบบแบ่งกลุ่มคนควา การอภิปราย การแสดงบทบาทสมมุติ การสอนแบบสืบสวน สอบสวน และการให้ท่องจำ ส่วนวิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนใช้คือ วิธีสอนแบบการฝึกทักษะกับการฝึกปฏิบัติมากกว่าวิธีอื่น ๆ วิธีบรรยายและสาธิตใช้รองลงมาตามลำดับ วิธีสอนที่ผู้สอนไม่ใช่คือแสดงบทบาทสมมุติกับการสอนแบบสืบสวน สอบสวน

สาขาวิชาศิลปกรรม ถ้าจะพิจารณาส่วนรวมแล้ว วิธีสอนที่หัวหน้าสาขาวิชาแนะนำให้อาจารย์
 ผู้สอนใช้น้อยกว่าในหมวดวิชาอื่น ๆ วิธีสอนแบบบรรยายและการฝึกปฏิบัติเป็นวิธีสอนที่หัวหน้าสาขาวิชา
 แนะนำอาจารย์ผู้สอนให้ใช้มากที่สุด การแบ่งกลุ่มคนคว่ำกับการสาธิตเป็นวิธีที่แนะนำให้ใช้รองลงไป
 ในคณาจารย์ผู้สอน ใช้วิธีสอนแบบบรรยายมากที่สุด อันดับที่สองและสามได้แก่ การฝึกปฏิบัติ และ
 การสาธิต จะเห็นว่าวิธีสอนใน 4 อันดับแรก วิธีสอนที่หัวหน้าสาขาวิชาแนะนำให้ผู้สอนใช้กับวิธีสอน
 ที่อาจารย์ผู้สอนเหมือนกันแต่สลับลำดับที่กันเท่านั้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 7 ค่าสหสัมพันธ์โดยตำแหน่งของวิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำให้อาจารย์ในสายวิชาไว้

หมวดวิชา	ภาษาไทย	สังคมศึกษา	พละนามัย	วิทยาศาสตร์	คณิตศาสตร์	ภาษาอังกฤษ	ศิลปศึกษา	ศิลปปฏิบัติ
ภาษาไทย	1.00	.62	.59	.29	.19	.73	.08	.56
สังคมศึกษา		1.00	.36	.60	-.14	.30	.25	.68
พละนามัย			1.00	.47	.20	.50	.61	.73
วิทยาศาสตร์				1.00	-.27	.14	.51	.67
คณิตศาสตร์					1.00	.42	.27	-.03
ภาษาอังกฤษ						1.00	.20	.66
ศิลปศึกษา							1.00	.83
ศิลปปฏิบัติ								1.00

จากตารางที่ 7 ปรากฏว่า ค่าสหสัมพันธ์โดยตำแหน่งของวิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำ
 ใ้ครูในสายวิชาใช้มีค่าอยู่ระหว่าง $-.27$ ถึง $.83$ และถ้าจะถือเกณฑ์ว่า ค่าสหสัมพันธ์ 0 ถึง $.3$
 มีค่าสหสัมพันธ์ต่ำ $.3$ ถึง $.7$ มีค่าสหสัมพันธ์ระดับปานกลาง และ $.7$ ขึ้นไปมีค่าสหสัมพันธ์สูงแล้วจะ
 พบว่าคำแนะนำเกี่ยวกับการใช้วิธีสอนของหัวหน้าสายวิชาคือปรึกษากับหัวหน้าสายวิชาคือปฏิบัติมีค่าสห
 สัมพันธ์สูงถึง $.83$ แสดงว่าหัวหน้าสายทั้งสองแนะนำวิธีสอนแก่อาจารย์ผู้สอนในสายวิชาเหมือนกันมาก
 และหัวหน้าสายวิชาพจนานัมัยกับคิดปฏิบัติ หัวหน้าสายวิชาภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ แนะนำวิธีสอน
 เหมือนกันมากรองลงมา ซึ่งต่างก็มีค่าสหสัมพันธ์ $.73$ ส่วนกลุ่มที่แนะนำวิธีสอนเหมือนกันในระดับปาน
 กลางลงมาทางสูง เรียงตามลำดับได้แก่ หัวหน้าสายวิชาสังคมศึกษากับคิดปฏิบัติค่าสหสัมพันธ์ $.68$
 หัวหน้าสายวิชาวิทยาศาสตร์ กับคิดปฏิบัติ ค่าสหสัมพันธ์ $.67$ หัวหน้าสายวิชาภาษาอังกฤษกับคิดปฏิบัติ
 ค่าสหสัมพันธ์ $.66$ หัวหน้าสายวิชาภาษาไทยกับสังคมศึกษาค่าสหสัมพันธ์ $.62$ หัวหน้าสายวิชาพจนานัมัย
 กับคิดศึกษา ค่าสหสัมพันธ์ $.61$ และหัวหน้าสายวิชาสังคมศึกษากับวิทยาศาสตร์ค่าสหสัมพันธ์ $.60$ ถ้า
 จะพิจารณาโดยส่วนรวมค่าสหสัมพันธ์ในตารางส่วนใหญ่จะอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่าหัวหน้าสายวิชา
 ต่าง ๆ แนะนำวิธีสอนแก่อาจารย์ผู้สอนเหมือน ๆ กันในระดับปานกลาง หัวหน้าสายวิชาที่แนะนำวิธีสอน
 เหมือน ๆ กับสายวิชาอื่น ๆ มากที่สุด คือ หัวหน้าสายวิชาคือปรึกษา รองลงมาคือ หัวหน้าสายวิชาภาษา-
 ไทย และหัวหน้าสายวิชาพจนานัมัย ในสายวิชาคณิตศาสตร์ หัวหน้าสายแนะนำวิธีสอนให้กับอาจารย์ผู้สอน
 ไม่ค่อยเหมือนกับสายวิชาอื่น ๆ ซึ่งพิจารณาได้จากค่าสหสัมพันธ์แนวตั้งอยู่ในระดับต่ำ คือ $.19$, $-.14$,
 20 และ $-.27$ และค่าสหสัมพันธ์ในแนวนอนมีค่าเพียง $.42$, $.27$ และ $-.03$

ตารางที่ 8 ค่าสหสัมพันธ์โดยตำแหน่งของวิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยเลือกใช้

หมวดวิชา	ภาษาไทย	สังคมศึกษา	พลานามัย	วิทยาศาสตร์	คณิตศาสตร์	ภาษาอังกฤษ	ศิลปศึกษา	ศิลปปฏิบัติ
ภาษาไทย	1.00	.83	.70	.23	.66	.88	.53	.51
สังคมศึกษา		1.00	.56	.33	.34	.61	.41	.67
พลานามัย			1.00	.48	.60	.60	.81	.82
วิทยาศาสตร์				1.00	.32	.26	.43	.57
คณิตศาสตร์					1.00	.86	.43	.27
ภาษาอังกฤษ						1.00	.38	.28
ศิลปศึกษา							1.00	.87
ศิลปปฏิบัติ								1.00

ค่าสหสัมพันธ์โดยตำแหน่งของวิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนในสายวิชาต่าง ๆ ใช้ในตารางที่ 8 มีค่าอยู่ระหว่าง .23 ถึง .88 มีค่าสหสัมพันธ์ที่ต่ำกว่า .3 ซึ่งถือว่าเป็นค่าสหสัมพันธ์ระดับต่ำอยู่เพียง 2 ค่า คือ ค่าสหสัมพันธ์โดยตำแหน่งของอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาภาษาไทยกับวิทยาศาสตร์ มีค่า .23 และอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาวิทยาศาสตร์กับภาษาอังกฤษ ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์ .26 แสดงว่าอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยกับวิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์กับภาษาอังกฤษใช้วิธีสอนไม่ค่อยเหมือนกัน ส่วนค่าสหสัมพันธ์ที่ถือว่าสูงคือ ตั้งแต่ .7 ขึ้นไป นับจากค่าสูงสุดลงมาได้แก่ ค่าสหสัมพันธ์ของอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ มีค่าเท่ากับ .88 อันดับที่สองคือ ค่าสหสัมพันธ์ของอาจารย์ผู้สอนวิชาศิลปศึกษากับศิลปปฏิบัติ มีค่า .87 ค่าสหสัมพันธ์ของวิธีสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์กับภาษาอังกฤษ เท่ากับ .86 เป็นอันดับที่สาม สำหรับอันดับที่ 4, 5 และ 6 เป็นค่าสหสัมพันธ์ของอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาภาษาไทยกับสังคมศึกษา พลานามัยกับ ศิลปศึกษา และภาษาไทยกับพลานามัย มีค่า .83, .81 และ .70 ตามลำดับ หมายความว่าอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ ศิลปศึกษากับศิลปปฏิบัติ คณิตศาสตร์กับภาษาอังกฤษ ภาษาไทยกับสังคมศึกษา พลานามัยกับ ศิลปศึกษา และภาษาไทยกับพลานามัย ใช้วิธีสอนเหมือนกันมาก ถ้าจะกล่าวโดยสรุปแล้วอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาที่ใช้วิธีสอนเหมือนกับวิชาอื่นมากคือ อาจารย์ผู้สอนในสายวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ พลานามัย และศิลปปฏิบัติ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 9 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างอันดับที่ของการ เสนอวิธีสอนของหัวหน้าสายวิชา กับ
อันดับที่ของการใช้วิธีสอนของอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาต่าง ๆ

สายวิชา	ค่าสหสัมพันธ์
ภาษาไทย	.92
สังคมศึกษา	.80
พละนามัย	.91
วิทยาศาสตร์	.73
คณิตศาสตร์	.81
ภาษาอังกฤษ	.78
ศิลปะศึกษา	.84
ศิลปะปฏิบัติ	.91

ในตารางที่ 9 จะเห็นได้ว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างอันดับที่ของการ เสนอวิธีสอนของหัวหน้าสาย
วิชา กับอันดับที่ของการใช้วิธีสอนของอาจารย์ผู้สอนในสายวิชา .73 ขึ้นไป ซึ่งถือเป็นค่าสหสัมพันธ์สูง
แสดงว่าวิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้กับวิธี สอนที่อาจารย์ผู้สอนใช้ เหมือนกันมาก ซึ่ง
เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ สายวิชาภาษาไทย ค่าสหสัมพันธ์ .92 พละนามัย กับศิลปะปฏิบัติ มีค่า
.91 ศิลปะศึกษา ค่าสหสัมพันธ์ .84 คณิตศาสตร์ ค่าสหสัมพันธ์ .81 สังคมศึกษา มีค่า .80 ภาษา
อังกฤษ และวิทยาศาสตร์ มีค่าสหสัมพันธ์ .78 และ .73 ตามลำดับ

วิธีวัดผลที่หัวหน้าสาขาวิชาแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้และวิธีวัดผลที่อาจารย์ผู้สอนใช้ เสนอการวิเคราะห์ข้อมูล
โดยตารางและความเรียงประกอบดังนี้

ตารางที่ 10 จำนวนวิธีวัดผลต่าง ๆ ที่กลุ่มหัวหน้าสาขาวิชาของคณะฯ และที่อาจารย์ผู้สอนใช้เอง

วิธีวัดผล	ภาษาไทย		สังคมศึกษา		พละนามัย		วิทยาศาสตร์		คณิตศาสตร์		ภาษาอังกฤษ		ศิลปศึกษา		ศิลปะปฏิบัติ		รวม	
	หัวหน้า สาขาวิชา	อาจารย์ ผู้สอน	หัวหน้า สาขาวิชา	อาจารย์ ผู้สอน	หัวหน้า สาขาวิชา	อาจารย์ ผู้สอน	หัวหน้า สาขาวิชา	อาจารย์ ผู้สอน	หัวหน้า สาขาวิชา	อาจารย์ ผู้สอน	หัวหน้า สาขาวิชา	อาจารย์ ผู้สอน	หัวหน้า สาขาวิชา	อาจารย์ ผู้สอน	หัวหน้า สาขาวิชา	อาจารย์ ผู้สอน	หัวหน้า สาขาวิชา	อาจารย์ ผู้สอน
การสังเกต	4 (4)	14 (3)	4 (4.5)	10 (3)	6 (3)	11 (2)	6 (3.5)	10 (2.5)	6 (2.5)	10 (4)	6 (4)	12 (3)	2 (5.5)	5 (8.5)	1 (6)	9 (3.5)	35	81
การสอบปากเปล่า	4 (4)	6 (7)	3 (6)	9 (4.5)	1 (7)	4 (6.5)	4 (7)	3 (7)	5 (5)	5 (6)	7 (2)	6 (5.5)	- (7)	2 (7)	- (7)	3 (7)	19	38
การสอบภาคปฏิบัติ	4 (4)	9 (5.5)	2 (7)	2 (7)	7 (1.5)	12 (1)	7 (1.5)	5 (6)	2 (7)	2 (7)	3 (7)	3 (7)	4 (1)	8 (1)	5 (2.5)	11 (1.5)	34	52
การตรวจผลงาน	8 (1.5)	15 (1.5)	4 (1.5)	13 (1.5)	7 (1.5)	10 (3.5)	7 (1.5)	13 (1)	6 (2.5)	13 (1.5)	8 (1)	15 (1)	3 (3)	6 (2)	6 (1)	11 (1.5)	52	96
การสอบขอเขียนอักษณัย	3 (6.5)	10 (4)	4 (4.5)	8 (6)	3 (6)	4 (6.5)	5 (5.5)	9 (4)	5 (5)	10 (4)	5 (6)	6 (5.5)	3 (3)	3 (6)	3 (4.5)	4 (5.5)	31	54
การสอบขอเขียนแบบปรนัย	3 (6.5)	9 (5.5)	5 (3)	9 (4.5)	5 (4)	6 (5)	5 (5.5)	7 (5)	5 (5)	10 (4)	6 (4)	8 (4)	3 (3)	4 (5)	3 (4.5)	4 (5.5)	35	57
การสอบขอเขียนอักษณัย และปรนัย	8 (1.5)	15 (1.5)	7 (1.5)	13 (1.5)	4 (5)	10 (3.5)	6 (3.5)	10 (2.5)	7 (1)	13 (1.5)	6 (4)	13 (2)	2 (5.5)	5 (3.5)	5 (2.5)	9 (3.5)	45	88

หมายเหตุ

ตัวเลขในวงเล็บเป็นค่าค้ำที่

วิธีวัดผลแบบต่าง ๆ ที่กลุ่มหัวหน้าสาขาวิชาได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนในสาขาวิชาของตนใช้ และที่อาจารย์ผู้สอนใช้เองที่ปรากฏในตารางที่ 10 พิจารณาในแต่ละสาขาวิชาได้ดังนี้

สาขาวิชาภาษาไทย จะเห็นได้ว่าหัวหน้าสาขาวิชาได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอน ใช้วิธีวัดผลโดยการตรวจผลงาน กับการสอบข้อเขียนอัตนัยและปรนัยมากกว่าวิธีอื่น ๆ และได้แนะนำให้ใช้วิธีการสังเกต การสอบปากเปล่า การสอบภาคปฏิบัติของลงไป ส่วนอาจารย์ผู้สอนก็ใช้วิธีตรวจผลงาน กับการสอบข้อเขียน อัตนัยและปรนัย มากกว่าวิธีอื่นเช่นกัน และรองลงไปคือการสังเกต ซึ่งจะเห็นได้ว่าในสาขาวิชาภาษาไทย ทั้งหัวหน้าสาขา อาจารย์ผู้สอนได้แนะนำและใช้วิธีวัดผลที่ซ้ำมากเหมือนกัน

สาขาวิชาสังคมศึกษา หัวหน้าสาขาวิชาแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้การวัดผลแบบการตรวจผลงาน กับการสอบข้อเขียนอัตนัยและปรนัยมากที่สุด รองลงไปคือ การสอบข้อเขียนปรนัย สำหรับอาจารย์ผู้สอน ใช้วิธีวัดผลที่อยู่ในระดับมากที่สุด เหมือนกับหัวหน้าสาขาวิชา แต่ในระดับรองลงไปอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผลแบบการสังเกต

สาขาวิชาพลานามัย ปรากฏว่าการ วัดผลแบบการสอบภาคปฏิบัติกับการตรวจผลงาน เป็นวิธีวัดผล ที่หัวหน้าสาขาวิชาแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุด และการสังเกตเป็นวิธีรองลงไป ในด้านอาจารย์ผู้สอนใช้วิธี สอบภาคปฏิบัติเป็นอันดับหนึ่ง อันดับสองคือ การสังเกตและการตรวจผลงานกับการสอบข้อเขียนอัตนัย และ ปรนัย เป็นอันดับถัดไป

สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ วิธีการวัดผลแบบการสอบภาคปฏิบัติกับการตรวจผลงาน เป็นวิธีที่หัวหน้า สาขาวิชาแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้ เป็นอันดับแรกและรองลงไปเป็นการสังเกตกับการสอบข้อเขียนอัตนัยและ ปรนัย และวิธีวัดผลแบบการตรวจผลงานเป็นวิธีที่อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุด ส่วนการสังเกตกับการสอบข้อ เขียนปรนัยและอัตนัย เป็นอันดับรองลงไป ซึ่งลักษณะวิธีวัดผลที่ซ้ำมากเหมือนกันทั้งหัวหน้าสาขาวิชาและ อาจารย์ผู้สอน

วิชาคณิตศาสตร์ หัวหน้าสาขาวิชาแนะนำให้ใช้วิธีวัดผลแบบสอบข้อเขียนอัตนัยและปรนัย และการสังเกตกับการตรวจผลงานเป็นอันดับแรกและอันดับรองลงไป แต่อาจารย์ผู้สอนใช้การสอบข้อเขียน อัตนัย กับการสอบข้อเขียนปรนัย เป็นอันดับถัดไป

สายวิชาภาษาอังกฤษ วิธีวัดผลที่ใช้มากเป็นอันดับที่ 1 - 2 ที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำผู้สอน
ใช้คือ การตรวจผลงานและการสอบปากเปล่า ส่วนของอาจารย์ผู้สอน วิธีวัดผลที่ใช้มากที่สุดเหมือนหัวหน้า
สายวิชาแนะนำ แต่อันดับที่สอง คือ การสอบข้อเขียนปรนัยและอัตนัย

สายวิชาศิลปศึกษา จะเห็นได้ว่าวิธีสอบปากเปล่า เป็นวิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาไม่ได้แนะนำ
ให้ผู้สอนใช้ แต่ผู้สอนเลือกใช้หลาย วิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำให้ใช้กับวิธีวัดผลที่อาจารย์ผู้สอน
ใช้เหมือนกัน ทั้งที่ใช้มากที่สุดและรองลงไป การสอบภาคปฏิบัติ และการตรวจผลงาน แต่อันดับรองจาก
อันดับแรกของอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีการสอบข้อเขียนอัตนัย กับการสอบข้อเขียนปรนัยเพิ่มขึ้น

สายวิชาศิลปปฏิบัติ หัวหน้าสายวิชาแนะนำให้ใช้วิธีวัดผลแบบการตรวจผลงานมากที่สุด อันดับ
ถัดไปคือ การสอบภาคปฏิบัติ กับการสอบข้อเขียนปรนัยและอัตนัย และไม่ได้แนะนำให้ใช้วิธีสอบปากเปล่า
เลย ส่วนอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีสอบภาคปฏิบัติกับการตรวจผลงานมากที่สุด และการสังเกตกับการสอบข้อ
เขียนปรนัยและอัตนัย เป็นอันดับรองลงไป

ถ้าจะพิจารณาโดยรวมแล้ว จะเห็นได้ว่าวิธีวัดผลที่กลุ่มหัวหน้าสายวิชาแนะนำให้อาจารย์
ผู้สอนใช้มากที่สุดสามอันดับแรก คือ การตรวจผลงาน การสอบข้อเขียนปรนัยและอัตนัย และการสังเกตกับการ
สอบข้อเขียนปรนัยอย่างเดียว ส่วนกลุ่มอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผลแบบ การตรวจผลงาน การสอบข้อเขียน
ปรนัยและอัตนัย และการสังเกตมากที่สุดตามลำดับ ซึ่งก็จะเห็นได้ว่าวิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำ
กับวิธีวัดผลที่ครูเลือกใช้มากมีลักษณะเหมือนกัน

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11 ค่าสหสัมพันธ์โดยตำแหน่งของวิธีวัดผลที่กลุ่มหัวหน้าสายวิชาได้แนะนำให้
 อาจารย์ผู้สอนในสายวิชาของตนใช้

หมวดวิชา	ภาษาไทย	สังคมศึกษา	พลานามัย	วิทยาศาสตร์	คณิตศาสตร์	ภาษาอังกฤษ	ศิลปะศึกษา	ศิลปะปฏิบัติ
ภาษาไทย	1.00	.47	.47	.62	.68	.54	-.13	.56
สังคมศึกษา		1.00	.12	.22	.81	.54	-.04	.52
พลานามัย			1.00	.91	.04	-.03	.66	.66
วิทยาศาสตร์				1.00	.23	-.04	.59	.81
คณิตศาสตร์					1.00	.56	-.38	.26
ภาษาอังกฤษ						1.00	-.42	.04
ศิลปะศึกษา							1.00	.64
ศิลปะปฏิบัติ								1.00

จากตารางที่ 11 ถ้าจะพิจารณาค่าสหสัมพันธ์โดยตำแหน่งของวิธีวัดผลในกลุ่มหัวหน้าสายวิชา
ใดแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนในหมวดของตนใช้แล้ว จะเห็นว่ามีค่าอยู่ระหว่าง $-.42$ ถึง $.91$ และถา
ถื่อเกณฑ์ว่า ค่าสหสัมพันธ์ ตั้งแต่ $.7$ ขึ้นไป มีค่าสหสัมพันธ์สูง ก็จะทำให้เห็นว่าในตารางมีค่าสหสัมพันธ์สูง
เพียง 3 ค่าคือ ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างหัวหน้าสายวิชาพลานามัยกับวิทยาศาสตร์ มีค่าเท่ากับ $.91$ หัวหน้า
สายวิชาสังคมศึกษากับคณิตศาสตร์ และหัวหน้าสายวิชาวิทยาศาสตร์กับศิลปปฏิบัติ ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากัน
คือ $.81$ นั้นหมายความว่า วิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชา พลานามัย กับ วิทยาศาสตร์ แนะนำให้อาจารย์ผู้สอน
ใช้เหมือนกันมากที่สุด รองลงไปคือ คำแนะนำของหัวหน้าสายวิชา สังคมศึกษา กับ คณิตศาสตร์ และหัวหน้า
สายวิชาวิทยาศาสตร์กับศิลปปฏิบัติ ส่วนค่าสหสัมพันธ์ปานกลางในตารางมี 13 ค่า ค่าที่ค่อนข้างสูงมี 5
ค่า คือ ค่าสหสัมพันธ์โดยตำแหน่งของวิธีวัดผลของหัวหน้าสายวิชาภาษาไทยกับคณิตศาสตร์ พลานามัยกับคิด
ศึกษา พลานามัยกับศิลปปฏิบัติ ศิลปศึกษากับศิลปปฏิบัติ และภาษาไทยกับวิทยาศาสตร์ มีค่าสหสัมพันธ์ $.68$,
 $.66$, $.64$, และ $.62$ เรียงตามลำดับ แสดงว่ากลุ่มหัวหน้าสายวิชาเหล่านี้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้
วิธีวัดผลเหมือนกันในระดับปานกลาง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 12 ค่าสหสัมพันธ์โดยตำแหน่งของวิธีวัดผลที่อาจารย์ผู้สอนใน
สาขาวิชาต่าง ๆ ize

หมวดวิชา	ภาษาไทย	สังคมศึกษา	พละนามัย	วิทยาศาสตร์	คณิตศาสตร์	ภาษาอังกฤษ	ศิลปศึกษา	ศิลปปฏิบัติ
ภาษาไทย	1.00	.76	.36	.96	.68	.83	.48	.60
สังคมศึกษา		1.00	.12	.77	.87	.96	.16	.27
พละนามัย			1.00	.30	.01	.13	.91	.86
วิทยาศาสตร์				1.00	.88	.87	.43	.55
คณิตศาสตร์					1.00	.93	.17	.29
ภาษาอังกฤษ						1.00	.23	.33
ศิลปศึกษา							1.00	.98
ศิลปปฏิบัติ								1.00

จากตารางที่ 12 ค่าสหสัมพันธ์โดยตำแหน่งของวิธีวัดผลที่อาจารย์ผู้สอนในสาขาวิชาต่าง ๆ ไข่มักอยู่ระหว่าง .01 ถึง .98 และค่าสหสัมพันธ์ส่วนใหญ่มีค่า ตั้งแต่ .7 ขึ้นไป ซึ่งนับว่ามีค่าสูง แสดงให้เห็นว่าอาจารย์ผู้สอนในสาขาวิชาต่าง ๆ ไข่วิธีวัดผลเหมือนกันมาก วิธีวัดผลที่อาจารย์ผู้สอนไข่มองเหมือนกันมาก เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยคือ วิธีวัดผลของอาจารย์ผู้สอนวิชาศิลปศึกษากับวิชาศิลปปฏิบัติ มีค่าสหสัมพันธ์ .98 ภาษาไทยกับวิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษากับภาษาอังกฤษ มีค่าเท่ากันคือ .96 คณิตศาสตร์กับภาษาอังกฤษ .93 พจนานามัยกับศิลปศึกษา มีค่า .91 ภาษาไทยกับคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์กับคณิตศาสตร์ มีค่า .88 เท่ากัน สังคมศึกษากับคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์กับภาษาอังกฤษ มีค่าสหสัมพันธ์ เท่ากับ .87 พจนานามัยกับศิลปปฏิบัติ .86 ภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ .83 สังคมศึกษากับวิทยาศาสตร์ .77 และภาษาไทยกับสังคมศึกษา ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .76 และถ้าจะพิจารณาแต่ละสาขาวิชาแล้ว จะเห็นได้ว่า สาขาวิชาภาษาไทย วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษ ไข่วิธีวัดผลเหมือนกับวิชาอื่นมากที่สุด เพราะแต่ละวิชามีค่าสหสัมพันธ์ที่สูงกว่า .7 ถึง 4 ค่า รองลงไปได้แก่วิชาสังคมศึกษา มีค่าสหสัมพันธ์ที่สูงกว่า .7 จำนวน 3 ค่า

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 13 ค่าสัมพันธระหว่างอันดับที่ของการ เสนอวิธีวัดผลของหัวหน้าสาขาวิชา
กับอันดับที่ของการใช้วิธีวัดผลของอาจารย์ผู้สอนในสาขาวิชาต่าง ๆ

สาขาวิชา	ค่าสหสัมพันธ์
ภาษาไทย	.65
สังคมศึกษา	.84
พละนามัย	.84
วิทยาศาสตร์	.55
คณิตศาสตร์	.67
ภาษาอังกฤษ	.69
ศิลปศึกษา	.61
ศิลปปฏิบัติ	.81

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างอันดับที่ของการ เสนอวิธีวัดผลของหัวหน้าสาขาวิชา กับอันดับที่ของการใช้วิธีวัด
ผลของ อาจารย์ผู้สอนในสาขาวิชาต่าง ๆ ที่ปรากฏในตารางที่ 13 จะเห็นได้ว่ามีเพียง 3 หมวดวิชาหรือ
สาขาวิชาเท่านั้น ที่หัวหน้าสาขาวิชาแนะนำวิธีวัดผลเหมือนกับวิธีวัดผลที่อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ สาขาวิชา
สังคมศึกษา และพละนามัย มีค่าสหสัมพันธ์ .84 รองลงไปคือ สาขาวิชาศิลปปฏิบัติ มีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ
.81 และวิธีวัดผลที่หัวหน้าสาขาวิชาแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้กับวิธีวัดผลที่อาจารย์ผู้สอนใช้เหมือนกันน้อย
ที่สุดคือ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์

วิธีออกข้อสอบตามความเห็นของหัวหน้าสาขาวิชาและอาจารย์ผู้สอนในสาขาวิชาใช้
เสนอต่อวิเคราะห์หาข้อมติการวางประกอบความเรียงดังนี้

ตารางที่ 14 จำนวนวิธีการออกข้อสอบตามความเห็นของหัวหน้าสาขาวิชา และ
ตามที่อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาต่าง ๆ ปฏิบัติ

วิธีการออกข้อสอบ	ภาษาไทย		สังคมศึกษา		พละนามัย		วิทยาศาสตร์		คณิตศาสตร์		ภาษาอังกฤษ		ศิลปศึกษา		ศิลปปฏิบัติ	
	หัวหน้า สาขาวิชา	อาจารย์ ผู้สอน	หัวหน้า สาขาวิชา	อาจารย์ ผู้สอน	หัวหน้า สาขาวิชา	อาจารย์ ผู้สอน	หัวหน้า สาขาวิชา	อาจารย์ ผู้สอน	หัวหน้า สาขาวิชา	อาจารย์ ผู้สอน	หัวหน้า สาขาวิชา	อาจารย์ ผู้สอน	หัวหน้า สาขาวิชา	อาจารย์ ผู้สอน	หัวหน้า สาขาวิชา	อาจารย์ ผู้สอน
ครูผู้สอนออกข้อสอบ เอง	8	16	7	15	7	12	8	14	7	15	7	16	5	8	6	12
มีคณะกรรมการของ โรงเรียนออกข้อสอบ	-	-	-	2	-	-	-	-	1	-	1	-	-	-	-	-
มีคณะกรรมการของ กลุ่มโรงเรียน ออกข้อสอบ	1	4	2	5	2	4	3	2	2	-	1	2	-	1	-	-

จากตารางที่ 14 วิธีการออกข้อสอบตามความเห็นของหัวหน้าสายวิชาและตามที่อาจารย์ผู้สอนปฏิบัติสอดคล้องกัน กล่าวคือ หัวหน้าสายวิชาจำนวน 55 จาก 58 คน ตอบว่าครูผู้สอนออกข้อสอบเอง ซึ่งมีหัวหน้าสายวิชาสังคมศึกษา คณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษสายวิชาละคนที่ตอบเป็นอย่างอื่น ส่วนอาจารย์ผู้สอน 108 คน จากจำนวน 111 คน ตอบว่า ครูผู้สอนออกข้อสอบเองเช่นกัน มีอาจารย์ผู้สอนสายวิชาสังคมศึกษา ศึกษาศาสตร์ และศิลปศึกษา สายวิชาละคนที่ตอบเป็นอย่างอื่น จึงอาจกล่าวได้ว่า เกือบทุกคนตอบว่า ครูผู้สอนออกข้อสอบเอง นอกจากนี้อาจารย์ผู้สอนสายวิชาสังคมศึกษา 2 คน และหัวหน้าสายวิชาคณิตศาสตร์กับภาษาอังกฤษสายวิชาละคนตอบว่า มีคณะกรรมการของโรงเรียนออกข้อสอบ ส่วนวิธีการออกข้อสอบที่มีคณะกรรมการของกลุ่มโรงเรียนออกข้อสอบ เกือบทุกสายวิชาตอบว่าใช้วิธีการออกข้อสอบวิธีนี้ด้วย ยกเว้นสายวิชาศิลปปฏิบัติที่ไม่ได้ใช้วิธีที่กล่าวนี้ อย่างไรก็ตามมีผู้ที่ตอบว่าใช้วิธีที่คณะกรรมการของกลุ่มโรงเรียนออกข้อสอบ มีจำนวนไม่มากนัก ที่สูงสุดคืออาจารย์ผู้สอนสายวิชาสังคมศึกษา 5 คน ที่ใช้วิธีการออกข้อสอบแบบนี้ ฉะนั้นอาจสรุปได้ว่าวิธีออกข้อสอบตามความเห็นของหัวหน้าสายวิชาและตามที่อาจารย์ผู้สอนปฏิบัติใช้วิธีออกข้อสอบโดย ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเองเป็นส่วนใหญ่

การวิเคราะห์ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชา

การวิเคราะห์ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชามีส่วนที่วิเคราะห์ร่วมกันทุกสายวิชา คือ เรื่องห้องเรียน ห้องพิเศษ และสถานที่ที่อาจารย์ผู้สอนใช้ตามความเห็นของหัวหน้าสายวิชา จะวิเคราะห์เป็นความเรียงอย่างเดียวกับวิธีการจัดระดับคะแนนเสนอเป็นตารางประกอบด้วยความเรียง ส่วนที่วิเคราะห์แยกแต่ละสายวิชาคือ ปัญหาการใช้หลักสูตรที่เป็นแบบประมาณค่า และตอนท้ายจะเปรียบเทียบปัญหาแบบประมาณค่าของหัวหน้าสายวิชา ซึ่งการเสนอผลการวิเคราะห์จะเสนอเป็นตารางประกอบด้วยความเรียง ตามลำดับดังต่อไปนี้

จำนวนห้องเรียน ห้องพิเศษ และสถานที่เรียนที่อาจารย์ผู้สอนในหมวดหรือสายวิชาต่าง ๆ ตามความเห็นของหัวหน้าสายวิชา

จากการสำรวจความเห็นหัวหน้าสายวิชาต่าง ๆ เกี่ยวกับห้องเรียน ห้องพิเศษ และสถานที่เรียนได้ผลดังต่อไปนี้

สายวิชาภาษาไทย หัวหน้าสายวิชาทั้ง 8 คน ให้ความเห็นว่าอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาไวยากรณ์เรียนธรรมดาในการสอนวิชาภาษาไทย

สายวิชาสังคมศึกษา หัวหน้าสาย 6 คน ในจำนวน 8 คน ให้ความเห็นว่า อาจารย์ผู้สอนไวยากรณ์เรียนธรรมดา ส่วนอีก 2 คนว่าไวยากรณ์ในการสอนวิชาสังคมศึกษา

สายวิชาพละศึกษา ให้ความเห็นเกี่ยวกับการไวยากรณ์เรียน ห้องพิเศษ และสถานที่คือ โรงพลศึกษา 2 คน สนามกีฬาที่มีผู้ระบุ 5 คน ห้องเรียนธรรมดา 1 คน และตอบว่าไวยากรณ์ 1 คน จากจำนวนผู้ตอบแบบสำรวจ 7 คน แต่มีผู้ตอบหลายคำตอบอยู่ด้วย

สายวิชาวิทยาศาสตร์ ให้ความเห็นว่าไวยากรณ์ปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ 7 คน และไวยากรณ์เรียนธรรมดา 1 คน

สายวิชาคณิตศาสตร์ ระบุว่าไวยากรณ์คณิตศาสตร์ 3 คน และไวยากรณ์เรียนธรรมดา 5 คน จากจำนวนผู้ตอบแบบสำรวจมี 8 คน

สายวิชาภาษาอังกฤษ มีผู้ตอบว่าไวยากรณ์ปฏิบัติการทางภาษา และไวยากรณ์ศิลปศึกษา 1 คน ไวยากรณ์เรียนธรรมดา 7 คน

สายวิชาศิลปะ จากจำนวนผู้ตอบแบบสำรวจ 5 คน ตอบว่าใช้โรงฝึกงาน 1 คน ใช้ศิลปศึกษา 2 คน และไวยากรณ์เรียนธรรมดา 3 คน โดยมีผู้ตอบคำตอบหลายอย่าง

สายวิชาศิลปปฏิบัติ มีผู้ตอบแบบสำรวจ 6 คน ให้ความเห็นว่าอาจารย์ผู้สอนใช้โรงฝึกงาน 2 คน ห้องปฏิบัติการทางพาณิชยกรรม 1 คน เรือนเพาะชำ 2 คน แปลงสาธิต 3 คน ศิลปะศึกษา 1 คน ห้องปฏิบัติการทางคหกรรม 4 คน

กล่าวโดยสรุปแล้วสายวิชาที่ไวยากรณ์พิเศษและสถานที่เรียนหลายอย่างคือ สายวิชาศิลปปฏิบัติ ส่วนใหญ่ของผู้ตอบแบบสำรวจทั้งหมดให้ความเห็นว่าอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาไวยากรณ์เรียนธรรมดาในการสอนวิชานั้น ๆ

วิธีให้ระดับคะแนนแก่นักเรียนแต่ละรายวิชาตามความคิดเห็นของหัวหน้าสายวิชา

ตารางที่ 15 จำนวนวิธีการให้ระดับคะแนนแก่นักเรียนแต่ละรายวิชาในหมวดตามความเห็นของหัวหน้าสายวิชา

หัวหน้าสายวิชา	วิธีให้ระดับคะแนน					
	ครูผู้สอนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน	หัวหน้าหมวดเป็นผู้ให้ระดับคะแนน	มีคณะกรรมการของโรงเรียน	เจ้าหน้าที่วัดผลเป็นผู้ให้ระดับคะแนน	มีคณะกรรมการของกลุ่มโรงเรียนให้ระดับคะแนน	ครูผู้สอนร่วมกับหัวหน้าสายวิชา
1.ภาษาไทย	7	2	1	—	—	—
2.สังคมศึกษา	7	1	—	—	—	3
3.พละนามัย	6	1	1	1	—	—
4.วิทยาศาสตร์	7	1	2	—	—	1
5.คณิตศาสตร์	8	1	—	—	—	1
6.ภาษาอังกฤษ	7	2	—	—	—	1
7.ศิลปศึกษา	5	—	—	—	—	—
8.ศิลปปฏิบัติ	5	1	—	—	—	2
รวม	52	9	4	1	—	8

ในตารางที่ 15 ความเห็นของหัวหน้าสายวิชาเกี่ยวกับเรื่องวิธีการให้ระดับคะแนนนั้นจะเห็นว่าหัวหน้าสาย จำนวน 52 คน จาก 58 คน มีความเห็นว่า ครูผู้สอนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน ที่ตอบว่าหัวหน้าหมวดเป็นผู้ให้ระดับคะแนนมีเพียง 9 คน และวิธีให้ครูผู้สอนร่วมกับหัวหน้าสายในการให้ระดับคะแนน

มีผู้ตอบ 8 คน ผู้ตอบว่ามีคณะกรรมการของโรงเรียนจัตวาระดับคะแนนมี 4 คน ส่วนผู้ที่ตอบว่าเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเป็นผู้ให้ระดับคะแนนมีเพียง 1 คน ไม่มีหัวหน้าสายวิชาใดเลยที่ตอบว่า มีคณะกรรมการของกลุ่มโรงเรียนให้ระดับคะแนน

ถ้าพิจารณาในแต่ละสายวิชา จะเห็นว่าสายวิชาศิลปศึกษา เท่านั้นที่หัวหน้าสายวิชาตอบว่าใช้วิธีให้ครูผู้สอนเป็นผู้จัตวาระดับคะแนนเพียงวิธีเดียว ส่วนสายวิชาพละศึกษามีความเห็นกระจายมากกว่าสายวิชาอื่น ๆ กล่าวมีคำตอบวิธีให้ระดับคะแนนถึง 4 วิธี สำหรับสายวิชาอื่น ๆ มีตอบถึง 3 วิธีเท่ากัน สรุปแล้วหัวหน้าสายวิชาแต่ละสายวิชามีความเห็นว่า วิธีให้ระดับคะแนนนั้น ครูผู้สอนเป็นผู้ให้ระดับคะแนนเป็นส่วนใหญ่

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสาขาวิชาแบบประมาณค่า

ในการเสนอผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสาขาวิชาแบบประมาณค่า จะเสนอควมการวางประกอบควมเรียงตามลำดับสาขาวิชาดังนี้

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากหัวหน้าสาขาวิชาภาษาไทย

ปัญหา	\bar{x}	S.D.
1 ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.25	.46
2 การนิเทศครูในหมวดทำให้เกิดความรุ้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.15	.35
3 ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.75	.88
4 การร่วมมือกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.80	.44*
5 ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.37	.51
6 การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดของท่าน	2.50	.75
7 ความเพียงพอของเวลา กับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.37	.51
8 การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.50	.75
9 การเปิดวิชาเลือกในหมวดของท่าน	2.62	.74
10 ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	2.75	.88
11 ความรุ้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	1.87	.35
12 ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.57	.78
13 ความเพียงพอของแบบเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.75	.88
14 การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็น เพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.75	.88
15 การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวด	2.62	.91
16 ความรุ้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.00	.53

* หมายถึงจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามตอบในช่อง ไม่ได้ปฏิบัติ 3 คน

จากตารางที่ 16 ปรากฏการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสาขาวิชาภาษาไทย ที่มีปัญหาอยู่ในระดับปัญหามากเป็นอันดับสูงสุด คือ การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนา หรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.80 และหัวหน้าสาขาวิชาภาษาไทยประสบปัญหานี้เหมือนกันเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งพิจารณาได้จากค่าเบี่ยงเบนมีค่าเท่ากับ .44 ปัญหาที่มีปัญหามากเป็นอันดับที่สองคือ ปัญหาข้อที่ 3, 10, 13 และข้อที่ 14 เพราะมีค่าเฉลี่ยสูงถึง 2.75 และปัญหาทั้ง 4 ข้อ นี้เป็นปัญหาที่หัวหน้าสาขาวิชาประสบเหมือนกันโดยเห็นได้จากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานสำหรับปัญหาการเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชาภาษาไทย และปัญหาการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางคานวิชาการของหมวดมีค่าเฉลี่ย 2.62 นับว่าเป็นปัญหามากเป็นอันดับสาม ข้อที่เป็น หามากเป็นอันดับที่สี่คือ ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา ค่าเฉลี่ย 2.57 ส่วนข้อที่มีปัญหามากอันดับสุดท้ายคือข้อที่ 6 กับข้อที่ 8 อันได้แก่การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ กัน การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม ซึ่งมีค่าเฉลี่ย 2.50 เท่ากัน กล่าวโดยสรุปแล้ว ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสาขาวิชาภาษาไทยมีข้อที่เป็นปัญหามากถึง 10 ข้อ จากจำนวนทั้งหมด 16 ข้อ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ยและ เบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากหัวหน้าสาขาวิชา
สังคมศึกษา

ปัญหา	\bar{x}	S.D.
1 ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	1.62	.74
2 การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้อย่างเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.12	.83
3 ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.25	1.16
4 การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.20	.83*
5 ความเข้าใจของครูที่ปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.25	.88
6 การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดของท่าน	1.50	.53
7 ความเพียงพอของเวลา กับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.50	.92
8 การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.12	.83
9 การเปิดวิชาเลือกในหมวดของท่าน	2.25	1.03
10 ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	2.37	.91
11 ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.00	.75
12 ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.75	.70
13 ความเพียงพอของแผนเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.75	1.16
14 การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็น เพื่อให้ในแต่ละรายวิชา	2.75	.46
15 การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางวิชาการของหมวด	2.33	.51**
16 ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.50	.75

* หมายถึงจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามตอบในช่องที่ไม่ได้ปฏิบัติ 3 คน

** หมายถึงจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามตอบในช่องที่ไม่ได้ปฏิบัติ 2 คน

จากตารางที่ 17 เห็นได้ว่าปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาสังคมศึกษาที่อยู่ในระดับ "มีปัญหามาก" มีจำนวนน้อย ที่มีปัญหามากกว่าปัญหาคือความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา ความพอเพียงของแบบเรียนของนักเรียนในมหาวิทยาลัยสังคมศึกษา และการจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็น เพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา ซึ่งมีค่าเฉลี่ย 2.75 เท่ากัน โดยเฉพาะปัญหาเกี่ยวกับการจัดหาอุปกรณ์ หัวหน้าสายวิชาสังคมศึกษาประสบปัญหาข้อนี้เหมือน ๆ กัน ซึ่งพิจารณาได้จากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่า .46 ข้อที่มีปัญหามากรองลงไปคือ ความเพียงพอของเวลาแก่นเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน กับปัญหาความรู้ ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.50 ส่วนข้ออื่น ๆ นอกจากที่กล่าวมาแล้วจัดอยู่ในระดับมีปัญหาน้อย สำหรับปัญหาข้อที่ 4 และข้อที่ 15 ผู้ตอบแบบสำรวจตอบในช่องไม่ได้ปฏิบัติ จำนวน 3 คน และ 2 คน ตามลำดับ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 18 ค่าเฉลี่ยและค่า เบี่ยงเบนของปัญหาจากหัวหน้าสายวิชาพลานามัย

ปัญหา	\bar{x}	S.D.
1 ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	1.57	.53
2 การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	1.87	.89
3 ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.71	.95
4 การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.50	.57 *
5 ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	1.85	.37
6 การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	1.71	.48
7 ความเพียงพอของเวลาดำเนินงานในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.57	.97
8 การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	3.00	1.00
9 การเปิดวิชาเลือกในหมวดของท่าน	3.00	1.15
10 ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	3.00	.81
11 ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	1.71	.75
12 ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.42	.53
13 ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.28	.95
14 การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็น เพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.42	.97
15 การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวด	2.57	.53
16 ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.00	0

* หมายถึงจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม ตอบในช่องไม่ได้ปฏิบัติ 3 คน

จากตารางที่ 18 ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาพลานามัยที่อยู่ในระดับ "มีปัญหามาก" ที่นับว่าสูงสุดคือ ปัญหาข้อที่ 8, 9 และ 10 ได้แก่การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม การเปิดวิชาเลือกในหมวดพลานามัย และความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงถึง 3.00 ปัญหาที่มีมากเป็นอันดับที่สองได้แก่ ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชาพลานามัย ค่าเฉลี่ย 2.71 ส่วนปัญหาที่รองลงไปเป็นอันดับที่ 3 และอันดับที่ 4 คือ ความเพียงพอของเวลา กับเนื้อหาในแต่ละสายวิชา กับการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวด มีค่าเฉลี่ย 2.57 เท่ากัน และปัญหาเกี่ยวกับการร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดสัมมนา อบรมครู ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.50 ซึ่งในปัญหาข้อนี้มีผู้ตอบในช่องไม่ได้อปภิบัติ จำนวน 3 คน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 19 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากหัวหน้าสาย
วิชาวิทยาศาสตร์

ปัญหา	\bar{x}	S.D.
1 ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	1.87	.64
2 การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.00	.53
3 ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	3.00	.75
4 การร่วมมือกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาอบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.50	.70*
5 ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	1.87	.35
6 การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดของท่าน	2.00	.75
7 ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.37	.74
8 การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	1.87	.64
9 การเปิดวิชาเลือกในหมวดของท่าน	2.12	.35
10 ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	2.25	.70
11 ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	1.75	.46
12 ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.25	.46
13 ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.50	.92
14 การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็น เพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.75	.88
15 การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวด	2.57	.97**
16 ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.12	.64

* หมายถึงจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามในช่อง ไม่ได้ปฏิบัติ จำนวน 6 คน

** หมายถึงจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามในช่อง ไม่ได้ปฏิบัติ จำนวน 1 คน

จากตารางที่ 19 ปัญหาที่อยู่ในระดับ "มีปัญหามาก" ที่เป็นปัญหามากกว่าข้ออื่น ๆ ในการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาวิทยาศาสตร์ คือ ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงาน ในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ มีค่าเฉลี่ยถึง 3.00 และปัญหาการจัดอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา มีปัญหามากรองลงมา มีค่าเฉลี่ย 2.75 ข้อที่เป็นปัญหามากอันดับที่ 3 คือ ปัญหาข้อที่ 15 การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ ส่วนข้อที่เป็นปัญหามากอันดับสุดท้ายของปัญหาที่อยู่ในระดับ "มีปัญหามาก" คือข้อที่ 4 และ 13 มีค่าเฉลี่ย 2.5 โดยเฉพาะข้อที่ 4 ผู้ตอบแบบสำรวจจำนวนถึง 6 คน ที่ตอบว่าไม่ได้ปฏิบัติเกี่ยวกับกลุ่มโรงเรียนจัดประชุม สัมมนา หรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ อย่างไรก็ตามถ้าพิจารณาโดยรวมแล้ว ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาวิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่มีปัญหาน้อย

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 20 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากหัวหน้าสาย
วิชาคณิตศาสตร์

ปัญหา	\bar{x}	S.D.
1 ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	1.87	.35
2 การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	1.87	.64
3 ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานใน หมวดวิชา	2.50	.75
4 การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครู ให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	1.80	.83*
5 ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	1.75	.70
6 การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	2.12	.83
7 ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนด ให้สอน	2.37	1.06
8 การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.50	.75
9 การเปิดวิชาเด็กในหมวดของท่าน	2.37	1.06
10 ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	2.75	1.03
11 ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.37	.91
12 ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.00	0
13 ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.12	.99
14 การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็น เพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.12	.64
15 การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวด	3.00	0**
16 ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.12	.64

* หมายถึง จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามในช่อง ไม่ได้ปฏิบัติ จำนวน 3 คน

** หมายถึง จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามในช่อง ไม่ได้ปฏิบัติ จำนวน 5 คน

จากตารางที่ 20 หัวหน้าสายวิชาคณิตศาสตร์มีความเห็นตรงกันเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรว่า การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางวิชาการของหมวด อยู่ในระดับ "มีปัญหามาก" มากกว่าปัญหาข้ออื่น ๆ เพราะมีค่าเฉลี่ย 3.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0 ข้อที่เป็นปัญหามากข้อต่อ ๆ ไปเรียงตามลำดับคือ ปัญหาข้อที่ 10 , 3 และ 8 ซึ่งได้แก่ความเพียงพอของจำนวนครู ค่าเฉลี่ย 2.75 และความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับกับ การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม มีค่าเฉลี่ย 2.50 เท่ากัน กล่าวโดยสรุปแล้วปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาคณิตศาสตร์มีปัญหาน้อยมาก เพราะจากตารางจะเห็นว่าปัญหาที่อยู่ในระดับ "มีปัญหามาก" เพียง 4 ข้อ ในจำนวนทั้งหมด 16 ข้อ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 21 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากหัวหน้าสาย
วิชาภาษาอังกฤษ

ปัญหา	\bar{x}	S.D.
1 ความร่วมมือของครูภายในหมวด เพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	1.75	.46
2 การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	1.87	.35
3 ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.25	.88
4 การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	1.85	.37*
5 ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	1.87	.35
6 การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดของท่าน	2.25	.46
7 ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.00	.75
8 การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.00	.53
9 การเปิดสอนวิชาเลือกในหมวดของท่าน	2.12	.64
10 ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	2.25	.46
11 ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	1.87	.35
12 ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.00	.92
13 ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.62	.91
14 การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็น เพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.65	.91
15 การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวด	2.37	.74
16 ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.25	.70

* หมายถึงจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามที่ตอบในช่อง ไม่ได้ปฏิบัติ 1 คน

จากตารางที่ 21 แสดงให้เห็นว่าปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่มีปัญหาน้อย เพราะจากตารางมีข้อที่เป็นปัญหาที่จัดอยู่ในระดับ มีปัญหา มาก เพียง 2 ข้อ คือ ปัญหาข้อที่ 14 คือการจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็น เพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา และข้อที่ 13 เรื่อง ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งมีค่าเฉลี่ย 2.65 และ 2.62 ตามลำดับ โดยเฉพาะจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามในข้อนี้ ไม่ได้ปฏิบัติเพียง 1 คน เท่านั้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 22 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากหัวหน้าสายวิชาศิลปศึกษา

ปัญหา	\bar{x}	S.D.
1 ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.00	.70
2 การนิเทศครูในหมวดทำให้เกิดความรู้อย่างเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.80	1.30
3 ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	3.00	1.22
4 การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.00	0*
5 ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.20	.83
6 การจัดลำดับความค่อนองของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	2.20	.83
7 ความเพียงพอของเวลาเกี่ยวกับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.60	1.14
8 การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.40	1.14
9 การเปิดวิชาเลือกในหมวดของท่าน	2.20	.83
10 ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	2.40	.89
11 ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.40	.89
12 ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.40	1.14
13 ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.60	.54
14 การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็น เพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.20	1.09
15 การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางดานวิชาการของหมวด	2.20	.57**
16 ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.20	.83

* หมายความว่า จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามที่ตอบในช่อง ไม่ได้ปฏิบัติ จำนวน 3 คน

** หมายความว่า จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามที่ตอบในช่อง ไม่ได้ปฏิบัติ จำนวน 2 คน

จากตารางที่ 22 ปรากฏว่ามีผู้ทำการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาศิลปศึกษา ที่จัดอยู่ในระดับ มีปัญหา มาก คือ ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชาศิลปศึกษาค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.00 ส่วนปัญหาที่รองลงมาคือ การนิเทศครูในหมวดทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร ค่าเฉลี่ย 2.80 และปัญหาที่เป็นปัญหามาก 2 ปัญหาท้ายคือ ความเพียงพอของเวลา กับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน กับความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาศิลปศึกษา มีค่าเฉลี่ย 2.60 เท่ากัน สรุปแล้วการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาศิลปศึกษาที่อยู่ในระดับ มีปัญหามากมีเพียง 4 ข้อ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 23 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากหัวหน้าสาย
วิชาศิลปปฏิบัติ

ปัญหา	\bar{x}	S.D.
1 ความร่วมมือของครูภายในหมวด เพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.00	0
2 การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.20	.44
3 ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.83	1.16
4 การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.33	.57*
5 ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.00	.63
6 การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดของท่าน	2.33	.81
7 ความเพียงพอของเวลา กับ เนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.33	1.21
8 การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.50	1.04
9 การเปิดวิชาเลือกในหมวดของท่าน	2.66	.81
10 ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	2.83	.75
11 ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.66	.81
12 ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.66	.81
13 ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	3.33	.51
14 การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็น เพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.66	.81
15 การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวด	3.40	.89 **
16 ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.00	.89

* หมายถึง จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามที่ตอบในช่อง ไม่ได้ปฏิบัติ จำนวน 3 คน

** หมายถึง จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามที่ตอบในช่อง ไม่ได้ปฏิบัติ จำนวน 1 คน

จากตารางที่ 23 จะเห็นว่า การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของมหาวิทยาลัยศิลปปฏิบัติ เป็นปัญหามากที่สุด ในกลุ่มปัญหาที่อยู่ในระดับมีปัญหามาก เพราะมีค่าเฉลี่ยสูงถึง 3.40 และความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในมหาวิทยาลัย เป็นปัญหารองลงมา คือ มีค่าเฉลี่ย 3.33 ข้อที่เป็นปัญหามากเป็นอันดับที่สาม ได้แก่ปัญหาข้อที่ 3 และข้อที่ 10 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.83 คือ ความพอเพียงของงบประมาณที่หมวดได้รับกับความเพียงพอของจำนวนครู ส่วนปัญหาที่หัวหน้าสายวิชาศิลปปฏิบัติ ประสบปัญหามากเหมือนกันถึง 4 ข้อ ซึ่งมีข้อที่ 9, 11, 12 และ ข้อที่ 14 อันได้แก่ การเปิดวิชาเลือกในหมวด ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตร และการจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็น โดยที่ปัญหาทั้ง 4 ข้อนี้มีค่าเฉลี่ย 2.66 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .81 เท่ากัน ส่วนข้อที่เป็นปัญหามากอันดับท้ายคือ การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.50 และเมื่อพิจารณาโดยรวมแล้ว ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาศิลปปฏิบัติ มีปัญหาอยู่ในระดับ "มีปัญหามาก" เป็นส่วนใหญ่

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เปรียบเทียบปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาระหว่างสายวิชา

ตารางที่ 24 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้า
สายวิชาเปรียบเทียบระหว่างสายวิชา

ปัญหาที่	ภาษาไทย		สังคมศึกษา		พละนามัย		วิทยาศาสตร์		คณิตศาสตร์		ภาษาอังกฤษ		ศิลปศึกษา		ศิลปปฏิบัติ	
	\bar{X}	S.D.	\bar{Y}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1	2.25	.46	1.62	.74	1.57	.53	1.87	.64	1.87	.35	1.75	.46	2.00	.70	2.00	0
2	2.15	.35	2.12	.83	1.87	.89	2.00	.53	1.87	.64	1.87	.35	2.80	1.30	2.20	.44
3	2.75	.88	2.25	1.16	2.71	.91	3.00	.75	2.50	.75	2.25	.88	3.00	1.22	2.83	1.16
4	2.80	.44	2.20	.83	2.50	.57	2.50	.70	1.80	.83	1.85	.37	2.00	.00	2.33	.57
5	2.37	.51	2.25	.88	1.85	.37	1.87	.35	1.75	.70	1.87	.35	2.20	.83	2.00	.63
6	2.50	.75	1.50	.53	1.71	.48	2.00	.75	2.12	.83	2.25	.46	2.20	.83	2.33	.81
7	2.37	.51	2.50	.92	2.57	.97	2.37	.74	2.37	1.06	2.00	.75	2.60	1.14	2.33	1.21
8	2.50	.75	2.12	.83	3.00	1.00	1.87	.64	2.50	.75	2.00	.53	2.40	1.14	2.50	1.04
9	2.62	.74	2.25	1.03	3.00	1.15	2.12	.35	2.37	1.06	2.12	.64	2.20	.83	2.66	.61
10	2.75	.88	2.37	.91	3.00	.81	2.25	.70	2.75	1.03	2.25	.46	2.40	.89	2.83	.75
11	1.87	.35	2.00	.75	1.71	.75	1.75	.46	2.37	.91	1.87	.35	2.40	.89	2.66	.81
12	2.57	.78	2.75	.70	2.42	.53	2.25	.46	2.00	0	2.00	.92	2.40	1.14	2.66	.81
13	2.75	.88	2.75	1.16	2.28	.95	2.50	.92	2.12	.99	2.62	.91	2.60	.54	3.33	.51
14	2.75	.88	2.75	.46	2.42	.97	2.75	.88	2.12	.64	2.65	.91	2.20	1.09	2.66	.81
15	2.62	.91	2.33	.51	2.57	.53	2.57	.97	3.00	0	2.37	.74	2.33	.57	3.40	.89
16	2.00	.53	2.50	.75	2.00	0	2.12	.64	2.12	.64	2.25	.70	2.20	.83	2.00	.89

จากตารางที่ 24 เมื่อนำเอาค่าเฉลี่ยของปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสาขาวิชา มาเปรียบเทียบกับในแต่ละขอแล้วจะเห็นได้ว่า ปัญหาที่หัวหน้าสาขาวิชาประสบในระดับ "มีปัญหามาก" เหมือนกันมากที่สุด คือปัญหาข้อที่ 3 เรื่องความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในสาขาวิชาภาษาไทย พละนาฏย วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ศิลปศึกษา และศิลปปฏิบัติ ซึ่งทั้ง 6 สาขาวิชาที่กล่าวมานี้มีค่าเฉลี่ย 2.75, 2.71, 3.00, 2.50 3.00 และ 2.83 กับปัญหาข้อที่ 13 เกี่ยวกับความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในสาขาวิชา ภาษาไทย ค่าเฉลี่ย 2.75 สังคมศึกษา 2.75 ภาษาอังกฤษ ค่าเฉลี่ย 2.62 ศิลปศึกษา 2.60 และศิลปปฏิบัติมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.33 ส่วนปัญหาที่มีมากอันดับรองลงไปคือปัญหาข้อที่ 14 การจัดทำอุปกรณ์ที่จำเป็นเพื่อใช้แต่ละรายวิชาของสาขาวิชา ภาษาไทย สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ ค่าเฉลี่ย 2.75 เท่ากัน ภาษาอังกฤษ 2.65 และศิลปปฏิบัติมีค่าเฉลี่ย 2.66 กับปัญหาที่ 15 เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวด สาขาวิชาที่มีปัญหามากคือ ภาษาไทย ค่าเฉลี่ย 2.62 พละนาฏยกับวิทยาศาสตร์ ค่าเฉลี่ย 2.57 เท่ากัน คณิตศาสตร์ 3.00 และศิลปปฏิบัติ ค่าเฉลี่ยสูงถึง 3.40 นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าปัญหาข้อที่ 8 กับข้อที่ 10 คือ การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรมกับความเพียงพอของจำนวนครูมีปัญหาในระดับที่มีปัญหามากเหมือนกันในสาขาวิชา ภาษาไทย พละนาฏย คณิตศาสตร์ และศิลปปฏิบัติ

ส่วนข้อที่จัดว่าเป็นปัญหาน้อยของทุกสาขาวิชาได้แก่ปัญหาข้อที่ 1 กับข้อที่ 5 เรื่องความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่ กับความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชา เพราะทั้งสองปัญหาก็กล่าว ไม่มีสาขาวิชาใดเลยที่มีค่าเฉลี่ย 2.50 ขึ้นไป

ถ้าจะพิจารณาเปรียบเทียบปัญหาของหัวหน้าสาขาวิชา ระหว่างสาขาวิชา โดยถือเอาจำนวนข้อปัญหาที่อยู่ในระดับมีปัญหามาก คือข้อที่มีค่าเฉลี่ย 2.50 ขึ้นไปแล้ว จะเห็นว่าสาขาวิชาที่มีปัญหามากเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยคือ

สาขาวิชาภาษาไทย มีปัญหาที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหามาก มากกว่าสาขาวิชาอื่น ๆ คือมีปัญหามากถึง 10 ข้อ จากจำนวน 16 ข้อ คือข้อที่ 3, 4, 6, 8, 9, 10, 12, 13, 14 และข้อที่ 15

สายวิชาพลานามัย มีปัญหามากเป็นอันดับที่ 3 เพราะมีจำนวนข้อปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.5 ขึ้นไป จำนวน 7 ข้อ แสดงว่ามีข้อที่มีปัญหาน้อยจำนวนมากชดเชย

สายวิชาสังคมศึกษา และวิทยาศาสตร์ มีข้อที่เป็นปัญหามากเป็นอันดับที่ 4 โดยมีจำนวนข้อที่มีค่าเฉลี่ย 2.5 ขึ้นไปรวม 5 ข้อเท่ากัน

สายวิชาคณิตศาสตร์ กับศิลปศึกษา มีข้อที่เป็นปัญหามากเป็นอันดับถัดไป คือมีจำนวนข้อที่เป็นปัญหา 4 ข้อ เท่ากัน แสดงให้เห็นว่าสายวิชาทั้งสองมีข้อที่เป็นปัญหาน้อยจำนวนมากชดเชย ข้อที่มีปัญหา

สายวิชาภาษาอังกฤษ นับเป็นอันดับสุดท้ายที่มีข้อที่เป็นปัญหาเพียง 2 ข้อ เกือบจะกล่าวได้ว่า ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาภาษาอังกฤษมีปัญหาน้อย

การวิเคราะห์ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในสาขาวิชาต่าง ๆ

การวิเคราะห์จะเริ่มจากเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความเพียงพอของเอกสารหลักสูตร ซึ่งจะวิเคราะห์ร่วมกันทุกสาขาวิชา จากนั้นเป็นความเพียงพอของสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอนที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ของอาจารย์ผู้สอนสาขาวิชาต่าง ๆ โดยวิเคราะห์เรียงลำดับสาขาวิชา ท่อนท้ายของตอนนี้จะเป็นปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนแบบประมาณค่าวิเคราะห์แยกแต่ละสาขาวิชา และนำเอาข้อความที่เหมือนกันในแต่ละสาขาวิชาเปรียบเทียบ ซึ่งการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจะเสนอเป็นตารางประกอบด้วยความเรียงตามลำดับดังต่อไปนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 25 จำนวนคำตอบเกี่ยวกับความเพียงพอของเอกสารหลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในสาขาวิชาต่าง ๆ

อาจารย์ผู้สอนในสาขาวิชา	ประเภทของเอกสาร															คู่มือการประเมินผลการเรียน					
	หลักสูตร			คู่มือหลักสูตร			ประมวลการสอน			โครงการสอน			แบบเรียน						หนังสืออ่านประกอบ		
	ไม่มี	ไม่พอ	มีพอ	ไม่มี	ไม่พอ	มีพอ	ไม่มี	ไม่พอ	มีพอ	ไม่มี	ไม่พอ	มีพอ	ไม่มี	ไม่พอ	มีพอ	ไม่มี	ไม่พอ	มีพอ	ไม่มี	ไม่พอ	มีพอ
ภาษาไทย	—	12	4	6	9	1	7	7	2	6	7	3	3	5	8	5	6	5	6	6	4
สังคมศึกษา	—	4	11	4	5	6	2	4	9	4	3	8	1	10	4	1	12	2	7	7	1
พหุวัฒนธรรม	—	5	8	5	6	2	6	3	4	2	4	7	—	9	4	3	10	—	4	5	4
วิทยาศาสตร์	—	6	8	4	8	2	4	6	4	5	4	5	—	5	9	1	9	4	9	4	1
คณิตศาสตร์	—	4	11	6	3	6	2	5	8	5	5	5	1	6	8	1	10	4	3	6	6
ภาษาอังกฤษ	—	6	10	1	6	9	1	2	13	2	3	11	—	3	13	3	7	6	2	5	9
ศิลปศึกษา	2	3	4	2	6	1	4	3	2	4	4	1	4	5	—	4	5	—	3	5	1
ศิลปปฏิบัติ	2	4	6	4	4	4	3	4	5	3	6	3	4	6	2	2	10	—	7	2	3
รวม	4	44	62	32	47	31	29	34	47	31	36	43	13	49	48	20	69	21	41	40	29

ตารางที่ 25 ปรากฏความเพียงพอของเอกสารหลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในสาขาวิชาต่าง ๆ เทาที่มีเพียงพอเป็นส่วนใหญ่มีเพียงพอเกี่ยวกับ หนังสือหลักสูตร แม่สาย วิชาภาษาไทยจะตอบว่ามีไม่พอเป็นส่วนใหญ่ก็ตาม เอกสารที่ขาดแคลนมากที่สุดคือหนังสืออ่านประกอบ ซึ่งพิจารณาได้จากอัตราส่วนระหว่างจำนวนผู้ที่ตอบว่า ไม่มีเลย มีไม่เพียงพอ เทากับ 89 คน ต่อ 21 คน ที่ขาดแคลนมากรองลงไปคือ คู่มือการประเมินผลการเรียนอัตราส่วนของจำนวนไม่มีเลย มีไม่เพียงพอ กับมีเพียงพอ เทากับ 81 คนต่อ 29 คน ถ้าจะพิจารณาแต่ละสาขาวิชาแล้วจะเห็นได้ดังต่อไปนี้

สาขาวิชาภาษาไทย ขาดแคลนเอกสารหลักสูตรเกือบทุกประเภท ยกเว้นแบบเรียนที่มีผู้ตอบว่า ไม่มีเลย มีไม่เพียงพอ กับมีเพียงพอเป็นสัดส่วน 8 คนต่อ 8 คน ที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ ขาดประมวลการสอน

สาขาวิชาสังคมศึกษา เอกสารที่มีผู้ตอบว่า มีเพียงพอมากกว่า คือ หลักสูตรประมวลการสอน โครงการสอน ที่ขาดแคลนมากที่สุดคือ คู่มือการประเมินผลการเรียน รองลงมาคือ หนังสืออ่านประกอบ

สาขาวิชาพลานามัย คำตอบว่ามีเอกสารเพียงพอมากกว่าตอบว่า ไม่มีเลยและมีไม่เพียงพอ รวมกัน คือ หลักสูตร และโครงการสอน เอกสารที่ขาดแคลนมากที่สุดคือ หนังสืออ่านประกอบ กับ คู่มือหลักสูตร

สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ ที่ตอบว่ามีพอเพียงมากกว่าเอกสารอื่น ๆ คือ แบบเรียนกับหลักสูตรที่ไม่มีเลยและมีไม่เพียงพอมากที่สุดคือ คู่มือการประเมินผลการเรียน รองลงไปได้แก่คู่มือหลักสูตร ต่อจากนั้นเป็นประมวลการสอน กับหนังสืออ่านประกอบ

สาขาวิชาคณิตศาสตร์ อาจารย์ผู้สอนตอบว่ามีเพียงพอมากที่สุดคือ หลักสูตร ส่วนประมวลการสอนและแบบเรียน รองลงไปตามลำดับ เอกสารที่ขาดแคลนมากที่สุดคือ หนังสืออ่านประกอบกับโครงการสอน

สาขาวิชาภาษาอังกฤษ เอกสารหลักสูตรเกือบทุกประเภทที่มีเพียงพอมากกว่า ไม่มีเลย และมีไม่เพียงพอรวมกัน ยกเว้นหนังสืออ่านประกอบที่เป็นปัญหาขาดแคลน ที่ตอบว่ามีเพียงพอมากกว่าเอกสารประเภทอื่น ๆ คือ ประมวลการสอน และแบบเรียน

สาขาวิชาศิลปศึกษา ประสบปัญหาขาดแคลนเอกสารหลักสูตรทุกประเภท ที่ตอบว่าไม่มีเลย และมีไม่เพียงพอมาก คือ แบบเรียนและหนังสืออ่านประกอบ ส่วนหนังสือหลักสูตร ขาดแคลนน้อยกว่าประเภทอื่น ๆ

สายวิชาศิลปปฏิบัติ มีปัญหาเรื่องความไม่พอเพียงของเอกสารหลักสูตรทุกประเภท ที่มีปัญหาน้อยที่สุดคือหนังสือหลักสูตร ส่วนเอกสารที่มีไม่พอและไม่มีเลยมากที่สุด คือ หนังสืออ่านประกอบ ซึ่งไม่มีใครตอบว่า มีพอเพียงเลย รองลงไปตามลำดับคือ แบบเรียน คู่มือประเมินผลการเรียนกับโครงการสอน คู่มือหลักสูตร ประมวลการสอน และหนังสือหลักสูตร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปัญหาความเพียงพอของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอนที่ใช้ในการสอนตามหลักสูตรใหม่

การวิเคราะห์ข้อเสนอเป็นตารางประกอบด้วยความเรียง เรียงตามลำดับสาขาวิชา
ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 26 จำนวนคำตอบเกี่ยวกับความเพียงพอของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอน
ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ ของอาจารย์ผู้สอนในสาขาวิชา
ภาษาไทย

สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์	ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์		
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องปฏิบัติการทางภาษา	14	2	—
แผ่นเสียงและเครื่องเล่นแผ่นเสียง	4	12	—
เทปและเครื่องเล่นเทป	3	13	—
แผนภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	13	3	—
หุ่นจำลอง	13	3	—
สไลด์	14	2	—
รวม	61	35	—

จากตารางที่ 26 จะเห็นว่าสถานที่ที่ใช้ในการเรียนการสอนในสาขาวิชาภาษาไทย อันได้
แก่ ห้องปฏิบัติการทางภาษา มีจำนวนไม่เพียงพอ มีเพียง 2 ใน 16 คนที่ตอบว่ามีห้องปฏิบัติการทาง
ภาษา ส่วนอีก 14 คนตอบว่าไม่มี

ส่วนวัสดุ และอุปกรณ์การสอนจากจำนวนผู้ตอบคำถาม ส่วนใหญ่ตอบว่า มีไม่เพียงพอ โดยเฉพาะ สไลด์ แผ่นภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ และหุ่นจำลอง มีจำนวนผู้ตอบว่า ไม่มีเลยสูงถึง 14, 13 และ 13 คน จากจำนวนผู้ตอบ 16 คน แสดงว่าในสายวิชาภาษาไทยประสบปัญหาเรื่องสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอนมาก ไม่มีสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์ใดเลยที่มีเพียงพอ

ตารางที่ 27 จำนวนคำตอบเกี่ยวกับความเพียงพอของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอนที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ของอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาสังคมศึกษา

สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์	ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์		
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องสังคมศึกษา	9	7	—
แผ่นภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	5	9	2
สไลด์	8	7	1
หุ่นจำลอง	7	8	1
เทปและเครื่องเล่นเทป	10	5	1
ภาพยนตร์	14	2	—
แผนที่	—	13	3
ลูกโลก	6	7	3
ฟิล์มสกรีน	13	3	—
แผ่นภูมิ	7	9	—
รวม	79	70	11

จากตารางที่ 27 สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอนที่ใช้สอนตามหลักสูตรใหม่ในสายวิชาสังคม

ศึกษา คำตอบไม่มีเลย กับคำตอบว่ามีจำนวนใกล้เคียงกัน คือ 79 กับ 81 ในทันสถานที่อื่นใดแก่
 หองสังคมศึกษา มีผู้ตอบว่าไม่มีเลย 9 คน จากจำนวน 16 คน ซึ่งนับว่ายังมีปัญหา ส่วนปัญหาความ
 ขาดแคลนอุปกรณ์ที่เป็นปัญหามาก คือ ไม่มีภาพยนตร์ ที่ใช้ประกอบการสอน จากการตอบของผู้ตอบ 14
 คน ในจำนวน 16 คน รองลงมาคือ ฟิล์มสตริป ในจำนวน 13 คน จาก 16 คน ตอบว่าไม่มีเลย
 และในจำนวน 10 คน จากจำนวน 16 คน ตอบว่าแท็บและเครื่องเล่นเทปไม่มีเลย กล่าวโดยสรุปแล้ว
 ในสาขาวิชาสังคมศึกษาประสบปัญหาการขาดแคลนสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอนมาก

ตารางที่ 28 จำนวนคำตอบเกี่ยวกับความเพียงพอของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอน
 ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ ของอาจารย์ผู้สอนในสาขาวิชา
 พลานามัย

สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์	ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์		
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
โรงพลศึกษา	10	3	—
สนาม	—	10	3
สนามบาสเกตบอล	—	10	3
สนามแบดมินตัน	9	4	—
สไลด์	7	5	1
หุ่นจำลอง	11	2	—
โต๊ะปิงปอง	2	9	2
อุปกรณ์ต่าง ๆ ในการฝึกกีฬา	—	10	3
อุปกรณ์ต่าง ๆ ในการฝึกกรีฑา	3	10	—
อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกกิจกรรมเข้าจังหวะ	6	7	—
รวม	48	70	12

จากตารางที่ 28 สถานที่ที่ใช้เรียนตามหลักสูตรใหม่ของสายวิชาพลานามัยที่มีปัญหามากที่สุดคือ ชาติโรงพลศึกษา ซึ่งจากผู้ตอบแบบสอบถาม 10 ใน 13 คน ตอบว่าไม่มีเลย ปัญหารองลงมาคือ สนามแบดมินตัน ส่วนสนามและสนามบาสเกตบอลมีแต่ไม่เพียงพอ สำหรับอุปกรณ์ทุนจำลอง ผู้ตอบว่า ไม่มีเลยมากที่สุด จำนวน 11 คน จาก 13 คน อุปกรณ์อื่น ๆ ส่วนใหญ่มีแต่ไม่เพียงพอ และถ้าจะพิจารณาโดยส่วนรวมแล้ว จะเห็นว่า สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอนที่ใช้ตามหลักสูตรใหม่ของสายวิชาพลานามัย ส่วนใหญ่จะมีแต่ไม่เพียงพอแก่การใช้ซึ่งก็ถือว่าเป็นปัญหาอย่างยิ่ง

ตารางที่ 29 จำนวนคำตอบเกี่ยวกับความเพียงพอของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอนที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ของอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาวิทยาศาสตร์

สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์	ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์		
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์	3	9	2
ห้องเรียนที่มีโต๊ะเก้าอี้	8	6	—
เครื่องมือและวัสดุทดลองวิชาฟิสิกส์	1	9	—
เครื่องมือและวัสดุทดลองชีววิทยา	—	7	1
เครื่องมือและวัสดุสำหรับทดลองเคมี	—	11	1
สไลด์	7	6	1
ฟิล์มสตริป	11	3	—
ทุนจำลอง	13	1	—
แผนภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	11	2	1
รวม	54	54	6

จากตารางที่ 29 สายวิชาวิทยาศาสตร์ ประสบปัญหาเกี่ยวกับความเพียงพอของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์ คือ ในค่านสถานที่ ปรากฏว่าส่วนใหญ่ประสบปัญหาเรื่องห้องปฏิบัติการทาง วิทยาศาสตร์ มีไม่เพียงพอ ซึ่ง 9 คน ในจำนวน 14 คน ประสบปัญหานี้ และในจำนวน 8 ใน 14 คน ประสบปัญหาห้องเรียนที่มีโต๊ะสาธิตไม่มีเลย ส่วนในค่านวัสดุ และอุปกรณ์ที่ตอบว่าไม่มีเลย มากที่สุดคือ หุ่นจำลอง รองลงมา คือ फिल्मสตริป กับแผ่นภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ และที่ ตอบว่ามีแต่ไม่เพียงพอ มีมากเรียงจากมากไปหาน้อยคือ เครื่องมือ และวัสดุสำหรับทดลองเคมี เครื่องมือ และวัสดุทดลองฟิสิกส์ และเครื่องมือและวัสดุทดลองชีววิทยา สรุปแล้วในสายวิชาวิทยาศาสตร์ มีปัญหา เกี่ยวกับความเพียงพอของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์ ซึ่งจะเห็นได้ว่า มีผู้ตอบในช่องมีเพียงพอ มีจำนวน น้อย แสดงว่ามีปัญหามาก

ตารางที่ 30 จำนวนคำตอบเกี่ยวกับความเพียงพอของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอน ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ ของอาจารย์ผู้สอนในสายวิชา คณิตศาสตร์

สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์	ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์		
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องคณิตศาสตร์	8	3	4
แผ่นภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	12	3	—
ฟิล์มสตริป	13	2	—
สไลด์	13	2	—
รูปทรงเรขาคณิตต่าง ๆ	8	5	2
รวม	54	15	6

จากตารางที่ 30 ความเพียงพอของ สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอนที่ใช้ในการสอนตาม

หลักสูตร ของสายวิชาคณิตศาสตร์ ที่ปรากฏในตารางที่ 30 แสดงให้เห็นว่ามีปัญหา มาก เพราะผู้ตอบส่วนใหญ่ตอบในช่องไม่มีเลย และมีตอบในช่องมีแต่ไม่เพียงพอเป็นบางส่วน ผู้ที่ตอบในช่องไม่มีเลยเรียงตามลำดับจากมากคือ ฟิสิกส์ตรีป กับสไลด์ มีผู้ตอบ 13 คน แ่นภาพที่ใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ มีผู้ตอบ 12 คน และห้องคณิตศาสตร์ กับรูปทรงเรขาคณิตต่าง ๆ มีผู้ตอบ 8 คน ซึ่งแต่ละเรื่องมีผู้ตอบ จำนวนเต็ม 15 คน โดยสรุปแล้วสายวิชาคณิตศาสตร์มีปัญหาเรื่องความขาดแคลนสถานที่วัสดุ และอุปกรณ์การสอนมาก และมีจำนวนไม่เพียงพอ

ตารางที่ 31 จำนวนคำตอบเกี่ยวกับความเพียงพอของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอนที่ใช้ในการ เรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ของอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาภาษาอังกฤษ

สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์	ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์		
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องปฏิบัติการทางภาษาอังกฤษ	16	—	—
แ่นภาพที่ใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	10	1	5
เทปและ เครื่องเล่นเทป	1	8	7
ฟิสิกส์ตรีป	13	1	2
แผ่นเสียงและ เครื่องเล่นแผ่นเสียง	1	9	6
แ่นภาพประกอบการ เรียน	1	11	4
รวม	42	30	24

จากตารางที่ 31 จะเห็นได้ว่า เรื่องสถานที่อันได้แก่ห้องปฏิบัติการทางภาษาอังกฤษ ไม่มีเลย ซึ่งนับว่ามีปัญหามากที่สุด ส่วนในช่องไม่มีเลย มีผู้ตอบมาก ในเรื่องฟิสิกส์ตรีป ซึ่ง 13 คน ในจำนวน 16 คน

ตอบเช่นนั้น รองลงไปคือแผนภาพที่ใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ ตอบถึง 10 คน จากจำนวน 16 คน และพิจารณาโดยรวม มีผู้ตอบว่าไม่มีสถานที่เรียน วัสดุ และอุปกรณ์การสอนเลย เป็นจำนวนมากกว่าตอบว่ามีแต่ไม่เพียงพอ แต่คำตอบทั้งที่ตอบว่าไม่มีเลยและมีแต่ไม่เพียงพอ ก็แสดงให้เห็นว่าเป็นปัญหาความเพียงพอของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอน ซึ่งมีปัญหามาก

ตารางที่ 32 จำนวนคำตอบเกี่ยวกับความเพียงพอของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอนที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ของอาจารย์สาขาวิชาศิลปศึกษา

สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์	ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์		
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องศิลปศึกษา	5	3	—
ห้องดนตรี	2	5	1
เครื่องดนตรี (ไทย สากล)	—	8	—
หุ่นจำลอง	6	1	—
เครื่องบันทึกเสียงหรือเครื่องเล่นแผ่นเสียง	4	5	—
วัสดุที่ใช้สำหรับฝึกวิชาศิลปศึกษา	1	8	—
รวม	18	30	1

ในตารางที่ 32 ปรากฏว่าในสาขาวิชาศิลปศึกษา ขาดแคลนห้องศิลปศึกษามากกว่าห้องดนตรี เครื่องดนตรี (ไทย สากล) กับวัสดุที่ใช้สำหรับฝึกวิชาศิลปมีผู้ตอบว่ามีแต่ไม่เพียงพอมากที่สุด จาก 8 ในจำนวน 8 คน และในจำนวน 9 คน ส่วนผู้ที่ตอบในช่องไม่มีเลยมากที่สุด คือเรื่องหุ่นจำลอง สรุปแล้วมีจำนวนผู้ตอบว่า สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์ไม่มีเลยมีจำนวนน้อยกว่า ผู้ที่ตอบว่ามีแต่ไม่เพียงพอ แต่เมื่อรวมกันแล้วแสดงให้เห็นว่า สาขาวิชาศิลปศึกษามีปัญหาในเรื่องความเพียงพอของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์มาก

ตารางที่ 33 จำนวนคำตอบเกี่ยวกับความเพียงพอ ของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอน
ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ของอาจารย์ผู้สอนในสายวิชา
ศิลปปฏิบัติ

สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์	ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์		
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
โรงฝึกงาน	5	7	—
แปลงสาธิตทดลอง	3	2	3
เรือนเพาะชำ	6	3	—
ห้องปฏิบัติการในรายวิชาที่เปิดสอน	6	4	—
เครื่องมือปฏิบัติในรายวิชาที่เปิดสอน	2	9	1
วัสดุสำหรับฝึกงาน	1	9	1
เครื่องจักรกล	7	3	—
เครื่องมือโรงงาน	5	5	—
รวม	35	42	5

จากตารางที่ 33 แสดงให้เห็นว่าในสายวิชาศิลปปฏิบัติ ขาดแคลนเครื่องจักรกล เรือนเพาะชำกับห้องปฏิบัติการในรายวิชาที่เปิดสอน และเครื่องมือโรงงาน กับโรงฝึกงาน ตามลำดับจากมากมาหาน้อย ทั้งนี้พิจารณาคำตอบจากช่องไม่มีเลยกับช่อง มีเพียงพอ ส่วนที่ตอบว่ามีแต่ไม่เพียงพอ ตอบมากในเรื่องวัสดุสำหรับฝึกงาน กับเครื่องมือปฏิบัติในรายวิชาที่เปิดสอน จากจำนวน 9 ใน 11 คน และ 9 ใน 12 คน โดยสรุปแล้วในสายวิชาศิลปปฏิบัติมีปัญหาความขาดแคลนสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอนมาก ซึ่งพิจารณาได้จากจำนวนผู้ที่ตอบในช่องไม่มีเลย และมีแต่ไม่เพียงพอ

ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาต่าง ๆ แบบประมาณค่า

ตารางที่ 34 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากอาจารย์ผู้สอนใน
สายวิชาภาษาไทย

ปัญหา	\bar{X}	S.D.
1 การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาภาษาไทย	2.93	.68
2 ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดภาษาไทย	2.50	.63
3 เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	2.13	.63
4 การที่หลักสูตรใหม่มีไคแบ่งเนื้อหาวิชาวรรณคดีในวิชาภาษาไทย ที่เป็นวิชาบังคับนอกเป็นแต่ละรายวิชาอย่างแจ่มชัด	2.50	.81
5 ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	2.62	.80
6 การสอนวิชาหลักภาษากับวรรณคดีให้สัมพันธ์กันตามที่หลักสูตรกำหนด	2.25	.44
7 ตามหลักสูตรกำหนดให้มีการฝึกทักษะทั้ง 4 ในชั่วโมง"การใช้ภาษา" ทุกคาบเวลา	2.68	.60
8 ความเพียงพอของหนังสืออ่านประกอบในวิชาวรรณคดีของนักเรียน ที่ห้องสมุดจัดบริการให้	3.12	.80
9 การประเมินผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะ ในวิชาภาษาไทย	2.75	.77
10 วิธีจัดระดับคะแนน	2.00	.63
11 การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	1.93	.85

จากตารางที่ 34 จะเห็นได้ว่า ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาภาษาไทย พบปัญหามากทั้งในค่าน ความมุ่งหมาย เนื้อหาวิชา การนำหลักสูตรไปใช้ อันได้แก่การสอน และการวัดผล

ในด้านความมุ่งหมาย อาจารย์ผู้สอนประสบปัญหาในการเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม และในด้านเนื้อหาวิชาที่เป็นปัญหามาก คือ ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนคนกว่า ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาภาษาไทย และการที่หลักสูตรมีได้แบ่งเนื้อหาวิชาวรรณคดี ในวิชาภาษาไทยที่เป็นวิชาบังคับออกเป็นแต่ละรายวิชาอย่างชัดเจน ในด้านการสอนพบปัญหามากในเรื่อง ความเพียงพอของหนังสืออ่านประกอบในวิชาวรรณคดีของนักเรียนที่ห้องสมุดจัดบริการให้ กับ การที่หลักสูตรกำหนดให้มีการฝึกทักษะทั้ง 4 ในช่วง "การใช้ภาษา" ทุกถาเวลา ส่วนการวัดผล มีปัญหามากในเรื่อง การประเมินผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะในวิชาภาษาไทย แต่ถาจะพิจารณาตามลำดับของค่าเฉลี่ย จะพบว่า มีปัญหาที่อยู่ในระดับ "มีปัญหามาก" ก็ได้แก่ปัญหาข้อที่ 8, 1, 9, 7, 5 และข้อที่ 2 กับข้อที่ 4 ซึ่งมีค่าเฉลี่ย 3.12, 2.93, 2.75, 2.68, 2.62 และ 2.50 เรียงตามลำดับ และถาพิจารณาโดยส่วนรวมแล้วอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาภาษาไทยประสบปัญหาที่อยู่ในระดับมีปัญหามาก จำนวนมากถึง 7 ข้อ ในจำนวน 11 ข้อ

ตารางที่ 35 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาสังคมศึกษา

ปัญหา	\bar{X}	S.D.
1 การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาสังคมศึกษา	2.75	.68
2 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาสังคมศึกษา	2.12	.61
3 เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	2.31	.60
4 ความซ้ำซ้อนของเนื้อหาในแต่ละรายวิชา	2.12	.50
5 ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนคนกว่า	2.87	.80
6 การสอนให้นักเรียนเข้าใจและรู้จักแก้ปัญหาของสังคม	2.67	.60
7 การหาหลักฐานในสังคมมาใช้ในการสอนวิชาสังคมศึกษา	2.93	.68
8 วิธีจัดระดับคะแนน	2.00	.51
9 การตรวจสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	2.06	.68

จากตารางที่ 35 ปรากฏว่าปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาสังคมศึกษา ที่มีปัญหามาก ในด้านความมุ่งหมาย คือ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม ค่าเฉลี่ย 2.75 ด้านเนื้อหาวิชา ได้แก่ความเพียงพอของเวลาที่ให้นักเรียนคนควาค่าเฉลี่ย 2.87 และในด้านการสอน คือ การหาหลักฐานในสังคมมาใช้ในการสอนวิชาสังคมศึกษา กับการสอนให้นักเรียนเข้าใจและรู้วิธีแก้ปัญหาของสังคมที่มีค่าเฉลี่ย 2.93 และ 2.67 ส่วนด้านการวัดและประเมินผลมีปัญหาน้อย และถ้าจะเรียงลำดับตามความสำคัญของปัญหา จะได้ดังนี้คือ ปัญหาข้อที่ 7, 5, 1 และข้อที่ 6

ตารางที่ 36 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาพลานามัย

ปัญหา	\bar{x}	S.D.
1 การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาพลานามัย	2.69	.75
2 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาพลานามัย	2.38	.50
3 เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	2.76	.72
4 การเปิดวิชาบังคับเลือกและวิชาเลือกในหมวดวิชาพลานามัยให้ถูกต้องและเหมาะสมกับจำนวนบุคลากร	3.30	.48
5 ความเพียงพอของเวลาที่ให้นักเรียนคนควา	2.61	.86
6 ความเพียงพอของวัสดุอุปกรณ์และเครื่องกีฬาในแต่ละรายวิชาที่เปิดสอน	2.92	.75
7 วิธีจัดระดับคะแนน	2.07	.27
8 การตรวจสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	2.23	.59

จากตารางที่ 36 ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาพลานามัยที่จัดอยู่ในระดับที่มีปัญหามาก ในด้านความมุ่งหมายคือ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม ค่าเฉลี่ย 2.69 ด้านเนื้อหาคือ การเปิดวิชาบังคับเลือกและวิชาเลือกในหมวดวิชาพลานามัยให้ถูกต้องเหมาะสมกับจำนวนบุคลากร เนื้อหาวิชา

ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่สอน และความพอเพียงของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า ซึ่งมีค่าเฉลี่ย 3.30, 2.76 และ 2.61 ตามลำดับ ในค่านการสอนได้แก่ ความเพียงพอของวัสดุ อุปกรณ์ และเครื่องกัทำในแต่ละรายวิชาที่เป็คสอน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.92 ส่วนค่านการวัดคณมี บัญหานอย และถาจะพิจารณาตามลำดับมากนอยของค่าเฉลี่ยจะเรียงตามลำดับปัญหาคังนี้คือ ปัญหา ข้อที่ 4 , 6 , 3 , 1 และ 5 ซึ่งโดยสรุปแล้วการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในสายวิชา พลาณามัย มีปัญหาในระดับมีปัญหามาก เป็นส่วนใหญ่

ตารางที่ 37 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาจากอาจารย์ผู้สอนในสาย วิชาวิทยาศาสตร์

ปัญหา	\bar{X}	S.D.
1 การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาวิทยาศาสตร์	2.85	.53
2 ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์	2.42	.51
3 เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่สอน	2.78	.80
4 ความเป็นลำดับต่อเนื่องของเนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์ในแต่ละรายวิชา	2.78	.57
5 ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	3.14	.66
6 การใช้เครื่องมือประกอบการสอนวิทยาศาสตร์	2.92	.82
7 การสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติในแต่ละรายวิชา	3.28	.72
8 วิธีจัดระดับคะแนน	2.00	.55
9 การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	1.71	.46

จากตารางที่ 37 แสดงให้เห็นว่าปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาวิทยาศาสตร์ ที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหามาก ได้แก่ปัญหาข้อที่ 7 , 5 , 6 , 1 และข้อที่ 3 กับข้อที่ 4 และถาพิจารณา

จากโครงสร้างของแบบสำรวจแล้วจะเห็นว่า ปัญหาด้านความมุ่งหมายคือการ เขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม ค่าเฉลี่ย 2.85 และปัญหาด้านเนื้อหาวิชาได้แก่ ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่สอน และความเป็นลำดับต่อเนื่องของเนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์ ในแต่ละรายวิชา ซึ่งมีค่าเฉลี่ย 3.14 และ 2.78 ในด้านการสอนที่มีปัญหามาก คือ การสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติในแต่ละรายวิชากับการใช้เครื่องมือวิทยาศาสตร์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.28 และ 2.92 ส่วนปัญหาด้านการวัดผล มีปัญหาน้อย

ตารางที่ 38 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาคณิตศาสตร์

ปัญหา	\bar{x}	S.D.
1 การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาคณิตศาสตร์	2.60	.73
2 ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาคณิตศาสตร์	2.00	.65
3 เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	2.53	.91
4 ความรู้พื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนก่อให้เกิดปัญหาในการเลือกเรียนแต่ละรายวิชา	3.33	.89
5 ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด	2.14	.77
6 ความเพียงพอของเวลาที่ใช้ในการตรวจงานของนักเรียน	3.13	.74
7 การได้รับความช่วยเหลือเมื่อมีอุปสรรคในการสอน	2.53	.99
8 วิธีจึกระดึบคะแนน	1.86	.51
9 การตรวจข้อสอบและการจักระดึบคะแนนให้เสรีจตามกำหนด	1.66	.72

จากตารางที่ 38 ปรากฏว่าปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาคณิตศาสตร์ ที่จัดอยู่ในระดับที่มีปัญหามาก 5 ข้อ คือ ปัญหาข้อที่ 4, 6, 1 และข้อ 3 กับข้อ 7 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.33, 3.13, 2.60 และ 2.53 เรียงตามลำดับ ถ้าจะพิจารณาโครงสร้างด้านความมุ่งหมายที่มีปัญหา

คือ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม ในค่านี้อาจารย์ได้แก่ ความรู้พื้นฐานทางคณิตศาสตร์ ของนักเรียนก่อให้เกิดปัญหาในการเลือกเรียนแต่ละรายวิชา กับเนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร กับเวลาที่ใช้สอน และในค่านี้อาจารย์ได้แก่ ความเพียงพอของเวลาที่ใช้ในการตรวจงาน ของนักเรียนกับ การได้รับความช่วยเหลือ เมื่อมีอุปสรรคในการสอน ส่วนปัญหาในค่านี้อาจารย์ได้แก่ มีปัญหาน้อย

ตารางที่ 39 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากอาจารย์ผู้สอนในสาย วิชาภาษาอังกฤษ

ปัญหา	X̄	S.D.
1 การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ	2.62	.80
2 ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ	2.31	.70
3 เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	2.25	.68
4 การจัดเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน	3.12	.50
5 ความเพียงพอของเวลาที่ให้นักเรียนค้นคว้า	2.75	.68
6 วิธีจัดระดับคะแนน	1.75	.68
7 การตรวจข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	1.87	.50
8 การบังคับให้นักเรียนสอบผ่านในแต่ละรายวิชาก่อนที่จะเรียนรายวิชาต่อไป	2.56	.72
9 การประเมินผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะในวิชาภาษาอังกฤษ	3.18	.65

จากตารางที่ 39 จะพบว่าอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาภาษาอังกฤษประสบปัญหาในการนำหลักสูตรไปใช้ในระดับที่มีปัญหามากคือ ปัญหาข้อที่ 9, 4, 5, 1 และข้อที่ 8 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.18,

3.12, 2.75, 2.62 และ 2.56 ตามลำดับ และพิจารณาในแง่โครงสร้างของหลักสูตร จะเห็นว่า ปัญหาความมุ่งหมายที่ประสงค์คือ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม ด้านเนื้อหาวิชา ได้แก่ การจักเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า สำหรับในก้านประเมินผล มีปัญหามากคือ การประเมินผลได้รวมทั้ง 4 ทักษะ ในวิชาภาษาอังกฤษและการบังคับให้นักเรียนสอบผ่านในแต่ละรายวิชา ก่อนที่จะเรียนรายวิชาอื่นต่อไป

ตารางที่ 40 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากอาจารย์ผู้สอนในสาย
วิชาศิลปศึกษา

ปัญหา	\bar{X}	S.D.
1 การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาศิลปศึกษา	3.00	.0
2 ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาศิลปศึกษา	2.22	.83
3 เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร กับ เวลาที่ใช้สอน	2.22	.83
4 ความสัมพันธ์ของเนื้อหาวิชากับศิลปะในท้องถิ่น	2.66	.70
5 ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	2.66	1.00
6 การเปิดสอนรายวิชาตามความถนัดและความสนใจของนักเรียน	2.55	.72
7 การใช้วัสดุต่าง ๆ ในท้องถิ่นให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน	2.55	.88
8 วิธีวัดระดับคะแนน	1.77	.44
9 การตรวจข้อสอบและการจัดระดับคะแนนแบบเรียนให้เสร็จตามกำหนด	2.00	.50

จากตารางที่ 40 จะเห็นได้ว่า การใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาศิลปศึกษาที่มีปัญหาอยู่ในระดับ มีปัญหามาก ตามลำดับ คือ ปัญหาความมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม มีค่าเฉลี่ย 3.00 ซึ่งอาจารย์ผู้สอนประสบปัญหานี้เหมือน ๆ กันเพราะพิจารณาได้จากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0 และปัญหาค้นเนื้อหาวิชาคือ ความสัมพันธ์ของเนื้อหาวิชา กับศิลปะในท้องถิ่น

ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.66 และปัญหาการเปิดสอนรายวิชาตามความถนัดและความสนใจของนักเรียนมีค่าเฉลี่ย 2.55 ส่วนในด้านการสอนมีปัญหามาก คือ การใช้วัสดุต่าง ๆ ในท้องถิ่นให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.55 สำหรับปัญหาด้านการประเมินผลมีปัญหาน้อย

ตารางที่ 41 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากอาจารย์ผู้สอนในสาย
วิชาศิลปปฏิบัติ

ปัญหา	\bar{x}	S.D.
1 การให้การสนับสนุนของผู้บริหารต่อการ เปิดสอนวิชาชีพในโรงเรียน	2.00	.85
2 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาชีพ	2.41	.79
3 การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาชีพ	2.41	.51
4 การ เปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการของท้องถิ่น	2.66	.77
5 ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในแต่ละรายวิชา	2.50	1.00
6 จำนวนนักเรียนที่เลือกเรียนในแต่ละรายวิชา	2.66	.98
7 การนำทรัพยากรในท้องถิ่นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการเรียน การสอน	2.41	.66
8 วิธีจ้กระดึบคะแนน	1.66	.49
9 การตรวจสอบและการจ้กระดึบคะแนนให้เสรีจ้ทันตามกำหนด	1.58	.66

จากตารางที่ 41 แสดงให้เห็นว่า ปัญหาการใช้หลักสูตรที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหา มาก คือ ปัญหาข้อที่ 4, 6 และข้อ 5 ซึ่งเป็นปัญหาเกี่ยวกับ การ เปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการของท้องถิ่น กับจำนวนนักเรียนที่เลือกเรียนในแต่ละรายวิชา ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.66 และปัญหาเรื่องความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในแต่ละรายวิชา มีค่าเฉลี่ย 2.50 ถ้าจะพิจารณาในแง่โครงสร้างของหลักสูตร จะเห็นว่าปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่ในระดับมีปัญหามากนี้ เป็นปัญหาค้นเนื้อหาวิชา ส่วนด้านความมุ่งหมาย วิธีสอน และการประเมินผลมีปัญหาน้อย

เปรียบเทียบปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอน ที่ใช้คำถามแบบประมาณค่า ในหัวข้อที่เหมือนกัน

ตารางที่ 42 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจากการตอบของอาจารย์ผู้สอนในสาขาวิชาต่าง ๆ เกี่ยวกับ
ปัญหาการใช้หลักสูตร ในข้อที่ถามเหมือนกัน เปรียบเทียบระหว่างสาขาวิชา

ปัญหา	ภาษาไทย	สังคมศึกษา	พลานามัย	วิทยาศาสตร์	คณิตศาสตร์	ภาษาอังกฤษ	ศิลปศึกษา	ศิลปปฏิบัติ
	\bar{X} S.D.	\bar{X} S.D.	\bar{X} S.D.	\bar{X} S.D.	\bar{X} S.D.	\bar{X} S.D.	\bar{X} S.D.	\bar{X} S.D.
1 การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม ในการสอน	2.93 .68	2.75 .68	2.69 .75	2.85 .55	2.60 .73	2.62 .80	2.00 .0	2.41 .51
2 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ หลักสูตรในหมวดวิชา	2.50 .63	2.12 .61	2.38 .50	2.42 .51	2.00 .65	2.31 .70	2.22 .83	- -
3 เนื้อหาวิชากำหนดไว้ใน หลักสูตรกับเวลาที่สอน	2.13 .63	2.31 .60	2.76 .72	2.78 .80	2.53 .91	2.25 .68	2.22 .83	- -
4 ความเพียงพอของเวลาที่ ให้นักเรียนค้นคว้า	2.62 .80	2.87 .80	2.61 .86	3.14 .66	-	2.75 .68	2.66 .70	- -
5 วิธีจัดระดับคะแนน	2.00 .63	2.00 .51	2.07 .27	2.00 .55	1.86 .51	1.75 .68	1.77 .44	1.66 .49
6 การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับ คะแนนให้เสร็จตามกำหนด	1.93 .85	2.06 .68	2.23 .59	1.71 .46	1.66 .72	1.87 .50	2.00 .50	1.58 .66

จากตารางที่ 42 เมื่อนำเอาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจากการตอบคำถามแบบประมาณค่าของอาจารย์ผู้สอนในสายวิชาต่าง ๆ เกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรในข้อที่ถามเหมือนกัน มาเปรียบเทียบระหว่างสายวิชาแล้ว จะเห็นได้ว่า ปัญหาข้อแรกคือ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม ในการสอน เกือบทุกสายวิชาตอบว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมีปัญหามาก สายวิชาที่มีปัญหามากกว่าสายวิชาอื่น คือสายวิชาศิลปศึกษา มีค่าเฉลี่ย 3.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .0 แสดงว่าผู้ตอบทุกคนในสายวิชาศิลปศึกษา ตอบว่ามีปัญหามาก การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมที่มีปัญหารองลงไปคือ สายวิชาภาษาไทย วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา พละงานมัย ภาษาอังกฤษ และคณิตศาสตร์ ส่วนสายวิชาคือปฏิบัติมีปัญหาการเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมน้อย

ปัญหาข้อที่ 2 เป็นปัญหาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชา ซึ่งมีหมวดวิชาหรือสายวิชาภาษาไทยเพียงสายวิชาเดียวที่ตอบว่าเป็นปัญหามาก ซึ่งค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.50 สายวิชาศิลปปฏิบัติไม่ได้ถามปัญหาข้อนี้

ปัญหาข้อที่ 3 สายวิชาศิลปปฏิบัติไม่ได้ถามปัญหาข้อนี้ มีสายวิชาวิทยาศาสตร์ พละงานมัย และคณิตศาสตร์ เท่านั้นที่มีปัญหามากเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่สอน

ปัญหาข้อที่ 4 เกี่ยวกับความพอเพียงของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า ซึ่งสายวิชาคณิตศาสตร์กับศิลปปฏิบัติไม่มีการถามปัญหาข้อนี้ ทุกสายวิชาที่ถามปัญหาข้อนี้ประสบปัญหาในระดับมีปัญหามาก สายวิชาวิทยาศาสตร์ประสบปัญหามากที่สุด ซึ่งพิจารณาจากค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.14 รองลงไปคือ สายวิชาสังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ ศิลปศึกษา ภาษาไทย และพละงานมัย เรียงตามลำดับ

ปัญหาข้อที่ 5 และ 6 ได้แก่วิธีจัดระดับคะแนน กับการตรวจสอบและการจัดระดับคะแนน ให้เสร็จตามกำหนด ทุกสายวิชาประสบปัญหาในระดับมีปัญหาน้อย

ถ้าพิจารณาโดยรวมแล้ว ข้อที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ ความพอเพียงของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า รองลงไปคือ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอน ส่วนข้อที่เป็นปัญหาน้อยคือ วิธีการจัดระดับคะแนนกับการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด

การวิเคราะห์ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ จะเสนอเป็นตารางประกอบด้วยความเรียง โดยเสนอตามลำดับคือปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่แนะแนว ทะเบียน วิศวกรรมการศึกษา และเจ้าหน้าที่ห้องสมุด ซึ่งจะเสนอดังต่อไปนี้

ตารางที่ 43 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากเจ้าหน้าที่แนะแนว

ปัญหา	\bar{X}	S.D.
1 การไร้อุปกรณ์ของบุคลากรในโรงเรียนเพื่อแนะแนวของท่าน	2.62	.74
2 การศึกษาเกี่ยวกับวิชาชีพในประเทศไทยของท่านเพื่อช่วยในการแนะแนว	2.87	.35
3 การให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการเลือกโปรแกรมการเรียน	2.25	.46
4 ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำหน้าที่ในการแนะแนว	3.12	.64
5 การจัดเวลาเพื่อให้บริการแนะแนวสำหรับนักเรียน	2.85	.89*
6 การจัดสถานที่เฉพาะในการให้บริการแนะแนวนักเรียน	2.57	.53**
7 ปัญหาที่เกิดจากผู้ปกครองในการให้ความร่วมมือในการแนะแนว	3.00	.75
8 ความเข้าใจเกี่ยวกับสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนในระดับอุดมศึกษา	2.50	.53

* หมายถึง จำนวนผู้ตอบในช่องที่ไม่ได้ปฏิบัติ 1 คน

** หมายถึง จำนวนผู้ตอบในช่องที่ไม่ได้ปฏิบัติ 1 คน

จากตารางที่ 43 ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่แนะแนว ประสบปัญหาที่อยู่ในระดับ มีปัญหามาก เกือบทั้งหมด มีเพียงปัญหาเดียวที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหาน้อยคือ ปัญหาข้อที่ 3 ส่วนปัญหาที่จัดอยู่ในระดับ มีปัญหา มาก ที่เป็นปัญหาสูงสุด คือ ปัญหาเกี่ยวกับความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำหน้าที่ในการแนะแนว มีค่าเฉลี่ย 3.12 ปัญหารองลงไปคือ ปัญหาที่เกิดจากผู้ปกครองในการให้ความร่วมมือในการแนะแนว ค่าเฉลี่ย

เท่ากับ 3.00 และปัญหาที่เรียงลำดับถัดไปคือ การศึกษาเกี่ยวกับวิชาชีพในประเทศไทย เพื่อใช้ในการ
การแนะแนว การจัดเวลา การให้ข้อมูลของบุคลากรในโรงเรียน การจัดสถานที่เฉพาะเพื่อการแนะแนว
และความเข้าใจเกี่ยวกับสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนในระดับอุดมศึกษา ซึ่งมีค่าเฉลี่ย 2.87, 2.85, 2.62,
2.57 และ 2.50 เรียงตามลำดับ

นอกจากนี้เจ้าหน้าที่แนะแนว จำนวน 7 คน จากจำนวน 8 คน ยังได้เขียนระบุปัญหาที่ประสบใน
การแนะแนวเรียงลำดับความสำคัญต่อไปนี้

1. มีเวลาทำงานแนะแนวน้อยเพราะต้องสอนด้วย มีจำนวน 4 คน ที่ระบุปัญหานี้ จาก
จำนวนผู้ตอบ 7 คน
2. การปฏิบัติงานในคานแนะแนวขาดความร่วมมือจากบุคลากร และครูอื่น ๆ มีผู้ระบุ
ปัญหานี้ 3 คน
3. ไม่มีสถานที่ทำงานแนะแนวโดยเฉพาะ ผู้ตอบปัญหานี้มี 2 คน
4. นักเรียนไม่ค่อยเห็นความสำคัญและไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายของบริการแนะแนว มี
ผู้ระบุปัญหานี้ 2 คน เช่นกัน
5. โรงเรียนไม่ได้จัดชั่วโมงสำหรับแนะแนวไว้โดยเฉพาะ มีผู้ตอบปัญหาเพียงคนเดียว
6. ขาดบุคลากรที่ช่วยงานแนะแนว
7. โรงเรียนไม่สามารถจัดโปรแกรมให้ครบเพื่อสนองความสนใจเด็ก

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 44 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากเจ้าหน้าที่ทะเบียน

ปัญหา	\bar{X}	S.D.
1 ความเข้าใจในหลักสูตรใหม่และการจัดวิชาเรียนในระบบหน่วยกิต	2.12	.35
2 ความรู้ความเข้าใจของท่านเกี่ยวกับงานทะเบียนที่ต้องปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.25	.70
3 ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานทะเบียน	3.12	.83
4 แบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานทะเบียนของโรงเรียน	2.62	.74
5 ระยะเวลาที่ใช้ในการลงทะเบียน	2.25	.70
6 การประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่กับบุคลากรที่เกี่ยวข้อง	2.25	.88
7 ความเพียงพอของวัสดุที่จำเป็นต้องใช้ในงานทะเบียน	2.25	.70
8 ความเพียงพอของครุภัณฑ์ที่ใช้ในงานทะเบียน	2.50	.75

จากตารางที่ 44 ซึ่งเป็นปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ทะเบียน พบว่า ปัญหาที่อยู่ในระดับมีปัญหามากอันดับแรก คือ ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานทะเบียน มีค่าเฉลี่ยถึง 3.12 ปัญหาอันดับที่ 2 คือ ปัญหาเกี่ยวกับแบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานทะเบียนของโรงเรียน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.62 และปัญหาอันดับที่ 3 คือ ความเพียงพอของครุภัณฑ์ที่ใช้ในงานทะเบียน ค่าเฉลี่ย 2.50 ถ้าจะพิจารณาโดยรวมแล้วปัญหาที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหามากมีจำนวนน้อยกว่าปัญหาที่อยู่ในระดับ มีปัญหาน้อย แสดงว่าปัญหาของเจ้าหน้าที่ทะเบียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับที่มีปัญหาน้อย

จากการสำรวจปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ทะเบียนทั้ง 8 โรงเรียน ด้วยการให้เขียนระบุปัญหา พบว่าปัญหาที่เพิ่มเติมมีดังต่อไปนี้

1. ชาคบุคลากรที่ช่วยงานคานทะเบียน ในจำนวน 8 คน มีผู้ระบุปัญหานี้ 3 คน

2. ขาดอุปกรณ์ในการทำงานทะเบียน เช่น เครื่องคิดเลข มีผู้เห็นว่าเรื่องนี้เป็นปัญหา 2 คน
3. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานทะเบียนของเจ้าหน้าที่ทะเบียนบางเรื่องยังไม่ดีพอ เช่น ระยะเวลาที่เก็บรักษาหลักฐานทางทะเบียน ผู้เพิ่มเติมปัญหาข้อนี้มี 2 คน เช่นกัน
4. ความสัมพันธ์ระหว่างงานทะเบียนกับวิชาการไม่ค่อยดี มีผู้ระบุปัญหา เพียงคนเดียว
5. เวลาทำงานทะเบียนน้อย เพราะต้องสอนควย
6. ไม่มีสถานที่ทำงานทะเบียนโดยเฉพาะ

ตารางที่ 45 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากเจ้าหน้าที่
วัดผลการศึกษา

ปัญหา	χ	S.D.
1 ความรู้ความเข้าใจของท่านเกี่ยวกับงานวัดผลตามหลักสูตรใหม่	2.12	.64
2 ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานคานการวัดผล	3.00	.92
3 แบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานวัดผลของโรงเรียน	2.25	.70
4 ความชัดเจนของระเบียบการประเมินผล	2.62	.74
5 ระยะเวลาที่กำหนดให้ครูส่งผลการเรียนของนักเรียน	2.62	.74
6 ความเหมาะสมในการจัดระดับคะแนนของครู	2.37	.51
7 การปฏิบัติตามระเบียบการประเมินผลที่กลุ่มโรงเรียนกำหนดขึ้น	2.50	.70
8 การประสานงานกับหน่วยทะเบียน	1.71	.75*

* หมายถึง จำนวนผู้ที่ตอบในช่องที่ ไม่ได้ปฏิบัติ 1 คน

จากตารางที่ 45 ปัญหาที่เจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษาประสบในการใช้หลักสูตรที่จัดอยู่ในระดับ
มีปัญหามาก คือ ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานคานการวัดผล ค่าเฉลี่ย 3.00 นับว่าเป็นปัญหา

สูงสุด ปัญหารองลงไปคือ ความแข็งแรงของระเบียบการประเมินผลกับระยะเวลาที่กำหนดให้ครูส่งผลการเรียนของนักเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน คือ 2.62 และปัญหาอันดับถัดไปคือ การปฏิบัติตามระเบียบการประเมินผลที่กลุ่มโรงเรียนกำหนดขึ้น สรุปแล้วปัญหาของเจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษาคืออยู่ในระดับที่มีปัญหามาก กับระดับที่มีปัญหาน้อย มีจำนวนขอเท่า ๆ กัน และมีผู้ตอบว่า ไม่ได้ปฏิบัติในเรื่องการประสานงานกับหน่วยทะเบียน 1 คน จากจำนวน ผู้ตอบ 8 คน

สำหรับปัญหาของเจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษาที่ระบุปัญหาเพิ่มเติมมี 6 โรงเรียน จากจำนวน 8 โรงเรียน ปัญหาระบุเพิ่มเติมในข้อ 1 ถึงข้อ 4 มีผู้ระบุปัญหาซ้ำกัน 2 คน นอกนั้นผู้ตอบมีเพียงคนเดียว ปัญหาของเจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษาที่เพิ่มได้แก่

1. ขาดบุคลากรที่ช่วยงานทางด้านวัดผลการศึกษา
2. การส่งผลการเรียนของอาจารย์ผู้สอนล่าช้ากว่ากำหนด
3. ความไม่แน่นอนของระเบียบการวัดผล ซึ่งยังอยู่ในระยะเปลี่ยนแปลง
4. การตัดเกรดหรือการจัดระดับคะแนนบางวิชามีปัญหา เช่น สังคมศึกษา 401
5. ผู้ปกครองและนักเรียนไม่เข้าใจเกี่ยวกับเรื่องการวัดผล
6. ผู้ตกลงของกลุ่มโรงเรียนเกี่ยวกับการวัดผลขัดแย้งกับระเบียบของ กรมวิชาการ
7. การทำข้อสอบล่าช้าและไม่คอยถูกหักการประเมินผล

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 46 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาจากเจ้าหน้าที่
ห้องสมุด

ปัญหา	\bar{X}	S.D.
1 ความรู้ความเข้าใจของท่านเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.25	.70
2 ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานห้องสมุด	3.12	.64
3 ความเพียงพอของเครื่องมือเครื่องใช้ในการดำเนินงานห้องสมุด	2.87	.64
4 จำนวนหนังสือประกอบการเรียนตามหลักสูตรใหม่	3.12	.64
5 ขนาดของห้องสมุดต่อจำนวนผู้ใช้	2.87	.99
6 งบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานห้องสมุด	2.50	.75
7 การจัดบริการห้องสมุดให้เหมาะสมกับหลักสูตรใหม่	2.20	.44
8 การส่งเสริมการดำเนินงานห้องสมุดจากผู้บริหารโรงเรียน	2.12	.99
9 การประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ห้องสมุดกับหัวหน้าหมวด	2.25	.88

* หมายถึงจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามในช่องที่ ไม่ได้ปฏิบัติ 1 คน

จากตารางที่ 46 เจ้าหน้าที่ห้องสมุดมีปัญหาในการใช้หลักสูตร ที่จัดอยู่ในระดับมีปัญหามาก เรียงตามลำดับ คือ ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานห้องสมุด กับ จำนวนหนังสือประกอบการเรียนตามหลักสูตรใหม่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 3.12 และปัญหาความพอเพียงของเครื่องมือเครื่องใช้ในการดำเนินงานห้องสมุด กับขนาดของห้องสมุดต่อจำนวนผู้ใช้ มีค่าเฉลี่ย 2.87 เท่ากัน และปัญหาที่อยู่ในระดับมีปัญหามาก อันดับสุดท้าย คือ งบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานห้องสมุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.50 ส่วนในเรื่องการจัดบริการห้องสมุดให้เหมาะสมกับหลักสูตรใหม่ มีผู้ตอบว่า ไม่ได้ปฏิบัติ 1 คน

นอกจากจะให้เจ้าหน้าที่ห้องสมุดตอบแบบสำรวจ แบบประมาณค่าแล้วยังให้ระบุปัญหาที่พบในการบริการห้องสมุด ซึ่งในโรงเรียน 8 โรงเรียนได้เพิ่มเติมปัญหา 7 โรงเรียน คือ

1. ขาดบุคลากรที่ช่วยงานห้องสมุด โดยมีผู้ระบุปัญหาข้อนี้มา 4 คน จากจำนวน 7 คน
2. ขาดงบประมาณซื้อหนังสือ และหนังสือมีไม่พอกับความต้องการของผู้ใช้ มีผู้ตอบปัญหาข้อนี้ จำนวน 3 คน
3. หนังสือประเภทวิชาการและหนังสือประกอบบทเรียนตามหลักสูตรใหม่ไม่ค่อยมีขาย ทำให้ไม่พอบริการนักเรียน จำนวนผู้ระบุปัญหา 2 คน
4. ห้องสมุดคับแคบไม่เหมาะสมกับจำนวนนักเรียน มีผู้ระบุปัญหา 3 คน เช่นกัน
5. ขาดวัสดุ ครุภัณฑ์ที่จะอำนวยความสะดวกในการให้บริการห้องสมุด มีผู้ตอบปัญหาเพียงคนเดียว
6. นักเรียนขาดระเบียบในการใช้ห้องสมุดและไม่มีนิสัยรักการอ่าน
7. อาจารย์ไม่ค่อยใช้ห้องสมุดในการสอน
8. ครู - อาจารย์ในโรงเรียนไม่ค่อยให้ความร่วมมือในการขอยืมและส่งหนังสือตามกำหนด
9. โรงเรียนแยกกันเป็นสองแห่ง ทำให้การจัดบริการ ทำได้ไม่เต็มที่

สำหรับข้อ 5 ถึง ข้อ 9 มีจำนวนผู้ที่ตอบเพียงคนเดียว

สรุป

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 4 ที่กล่าวมานี้ จะเห็นได้ว่าการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518 มีปัญหามากเพราะว่าตัวเลขจากการวิเคราะห์ข้อมูล แสดงให้เห็นว่ามีปัญหาตั้งแต่ระดับมีปัญหาน้อยที่สุดขึ้นไปจนถึงระดับมีปัญหามาก ซึ่งพอสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ตามความเห็นของผู้บริหาร ปรากฏว่า การใช้หลักสูตรของผู้บริหารโรงเรียน มีปัญหาอยู่ในระดับมีปัญหามากเป็นส่วนใหญ่ ที่มีปัญหามากในคนต่าง ๆ เรียงลำดับจากข้อที่กล่าวเฉลี่ย

จากมากที่สุดลงไปคือ

การบริหารบุคลากร ได้แก่ ความพอเพียงของจำนวนบุคลากรที่จะรับผิดชอบงาน
งานต่าง ๆ

การบริหารวิชาการ มีปัญหาเกี่ยวกับการจัดโปรแกรมการเรียนให้สอดคล้อง
กับสภาพของท้องถิ่น การจัดการการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรใหม่ และความสอดคล้องของหลักสูตร
หมวดวิชาชีพที่มีต่อความต้องการของนักเรียน

การบริหารอาคารสถานที่ และวัสดุอุปกรณ์ ได้แก่ ปัญหาความเพียงพอของหนังสือ
หลักสูตรและ เอกสารชุดคู่มือประกอบหลักสูตร

การบริหารทั่วไป ที่เป็นปัญหามากคือ การให้นักเรียนเรียนในระบบหน่วยกิต ทำให้
เกิดปัญหาการปกครอง กับการกำหนดนโยบายร่วมกันในระหว่างโรงเรียนในกลุ่ม

2. ในแต่ละหมวดวิชา ข้อมูลที่ได้จากหัวหน้าสาขาวิชาและอาจารย์ผู้สอน ปรากฏว่า
ทุกหมวดวิชามีปัญหาเหมือนกันในตำแหน่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้คือ

2.1 ความมุ่งหมาย อาจารย์ผู้สอนในสาขาวิชาต่าง ๆ ประสบปัญหามากใน
เรื่องการเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม มีเพียงสาขาวิชาศิลปศึกษาเท่านั้น ที่มีปัญหาในเรื่องนี้

2.2 เนื้อหาวิชา อาจารย์ผู้สอนในสาขาวิชามีปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชามาก
ทั้งที่เหมือนกันและแตกต่างกันคือ

ปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่มีปัญหามากเหมือนกัน ได้แก่ ความเพียงพอ
ของเวลาที่ให้นักเรียนค้นคว้า มีปัญหาเหมือนกันในสาขาวิชา ภาษาไทย สังคมศึกษา พลานามัย
วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และศิลปศึกษา ส่วนปัญหาเรื่องเนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับ
เวลาที่สอนมีปัญหาเหมือนกัน ในสาขาวิชาพลานามัย วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์

ในเรื่องเนื้อหาที่มีปัญหามากแตกต่างกันออกไปบางสาขาวิชาคือ สาขาวิชาภาษาไทย เกี่ยว
กับ ความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชา กับการที่หลักสูตรมีได้แบ่งเนื้อหาวิชาวรรณคดี
ในวิชาภาษาไทยบังคับ ออกเป็นแต่ละรายวิชาอย่างชัดเจน สาขาวิชาพลานามัย ได้แก่ การเปิดวิชา
บังคับ และวิชาเลือกในหมวด สาขาวิชาวิทยาศาสตร์มีปัญหา เรื่องความลำคืบต่อเนื้อหาของเนื้อหาวิชา
วิทยาศาสตร์ในแต่ละรายวิชา สาขาวิชาคณิตศาสตร์ คือ ความรู้พื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนก่อน

ให้เกิดปัญหาในการเลือกเรียนแต่ละรายวิชา สายวิชาภาษาอังกฤษ มีปัญหาเกี่ยวกับ การจัดเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน สายวิชาศิลปศึกษา ปัญหาที่ต่างออกไปคือ ความฉับ พันธุ์ของ เนื้อหาวิชาที่คิดปะในท้องถิ่นกับการ เปิดสอนรายวิชาตามความถนัด และความสนใจของนักเรียน และสายวิชาศิลปปฏิบัติมีปัญหาค่านเนื้อหาวิชาคือ การเปิดสอนวิชาที่ต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการของท้องถิ่นด้านนักเรียนที่เลือกเรียนในแต่ละรายวิชาและปัญหาความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในแต่ละรายวิชา

2.3 การใช้หลักสูตร ที่หัวหน้าสายวิชา อาจารย์ผู้สอนและเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ประสบปัญหา มาก ซึ่งแยกกล่าวได้ดังนี้

2.3.1 หัวหน้าสายวิชา ปัญหาที่อยู่ในระดับมีปัญหามากที่สุดที่หลายสายวิชาประสบเหมือนกันเป็นอันดับแรก คือ ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับ กับความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในสายวิชา ที่เป็นปัญหาเหมือนกันรองลงไปได้แก่ การจัดหาอุปกรณ์ที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา กับการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านวิชา การ และถัดไปเป็นการเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรมกับความเพียงพอของจำนวนครู

2.3.2 อาจารย์ผู้สอนในสายวิชาต่าง ๆ ประเด็นปัญหาที่พบว่ามีปัญหาที่สุดในแต่ละเรื่องคือ

- (1) ความเพียงพอของเอกสารหลักสูตร ที่มีปัญหาขาดแคลนมากที่สุดได้แก่ หนังสืออ่านประกอบ รองลงไปคือ คู่มือประเมินผลการเรียน
- (2) ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอน ตามหลักสูตรใหม่ ทุกสายวิชามีปัญหา เรื่องการขาดแคลนสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์เกือบทุกประเภท
- (3) การสอน อาจารย์ผู้สอนแต่ละสายวิชาประสบปัญหาในระดับมีปัญหาต่างกันคือ

สายวิชาภาษาไทย มีปัญหา คือ ความเพียงพอของหนังสืออ่านประกอบในวิชาวรรณคดีของนักเรียนที่ห้องสมุดจัดบริการให้ กับการที่หลักสูตรกำหนดให้ใหม่การฝึกทักษะทั้ง 4 ในชั่วโมง "การใช้ภาษา"

สายวิชาสังคมศึกษา ได้แก่การหาหลักฐานในสังคมมาใช้ในการสอนวิชาสังคมศึกษา กับการสอนให้นักเรียนเข้าใจและรู้จักแก้ปัญหของสังคม

สายวิชาพลานามัย มีปัญหาเกี่ยวกับ ความเพียงพอของวัสดุ อุปกรณ์ และ เครื่องกีฬาในแต่ละรายวิชาที่เปิดสอน

สายวิชาวิทยาศาสตร์ มีปัญหาเรื่อง การสอนภาคทฤษฎีและ ภาควิธีปฏิบัติในแต่ละรายวิชา กับการใช้เครื่องมือประกอบการสอนวิทยาศาสตร์

สายวิชาคณิตศาสตร์ ได้แก่ ความพอเพียงของเวลาที่ใช้ในการ ตรวจงานของนักเรียน กับการได้รับความช่วยเหลือเมื่อมีอุปสรรคในการสอน

สายวิชาศิลปะศึกษา มีปัญหามากคือ การใช้วัสดุต่าง ๆ ในท้องถิ่น ให้เป็นประโยชน์ต่อการ เรียนการสอน

ส่วนวิธีสอนในแต่ละสายวิชาทั้งหัวหน้าสาขาวิชาแนะนำและอาจารย์ผู้สอนใช้ เหมือนกันมาก

2.3.3 เจาหน้าที่ต่าง ๆ มีปัญหาด้านการใช้หลักสูตรมากคือ

เจาหน้าที่แนะแนว มีปัญหามากที่เป็นปัญหาสูงสุดคือ ความเพียงพอของ บุคลากรที่ทำหน้าที่ในการแนะแนว ปัญหารองลงไปคือขาดความร่วมมือจากครูปกครอง

เจาหน้าที่ทะเบียนที่มีปัญหามากเป็นอันดับแรก คือ ความเพียงพอของ บุคลากร รองลงไปคือแบบฟอร์มที่ใช้ในงานทะเบียน

เจาหน้าที่วัดผลการศึกษา ปัญหาสูงสุดที่เหมือนกับเจาหน้าที่อื่น คือ ความเพียงพอของบุคลากร และปัญหารองลงมาได้แก่ ความชัดเจนของระเบียบการประเมินผลกับ ระยะเวลาที่กำหนดให้ครูส่งผลการ เรียนของนักเรียน

เจาหน้าที่ห้องสมุด ปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ความเพียงพอของ บุคลากร กับจำนวนหนังสือประกอบการ เรียนตามหลักสูตรใหม่

2.4 การประเมินผล ปรากฏว่าหัวหน้าสาขาวิชาและอาจารย์ผู้สอนประสบปัญหา ในเรื่องต่อไปนี้

2.4.1 วิธีวัดผล หัวหน้าสาขาวิชาที่เสนอวิธีวัดผลที่เหมือนหรือสัมพันธ์กับ วิธีวัดผลที่อาจารย์ผู้สอนใช้ในระดับที่มีค่าสหสัมพันธ์โดยตำแหน่งต่ำกว่า .7 คือ สายวิชาวิทยาศาสตร์

ศิลปศึกษา ภาษาไทย คณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษ ซึ่งแสดงว่าใช้วิธีวัดผลไม่เหมือนกันเท่าที่ควร

2.4.2 การประเมินผลของอาจารย์ผู้สอน จะเห็นได้ว่าสาขาวิชาที่มีปัญหา อยู่ในระดับมีปัญหามากได้แก่ สาขาวิชาภาษาไทย เรื่องการประเมินผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะ สาขาวิชา ภาษาอังกฤษ มีปัญหาเกี่ยวกับการประเมินผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะ กับการบังคับให้นักเรียนสอบผ่านในแต่ละรายวิชาก่อนที่จะเรียนรายวิชาอื่นต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย